

Sabanky

**Hokejový
talent**

Adam Novotný

Chance LIGA

16. ÚNORA | 13:00

1. | 2. BŘEZNA

POZVÁNKA
NA UTKÁNÍ

Editorial

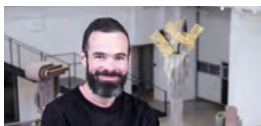
Hradecký hokejový klenot

TOMÁŠ KULHÁNEK / šéfredaktor

Hokejoví fanoušci znají jeho jméno nejméně od podzimu roku 2023. Adam Novotný se tehdy v patnácti letech stal nejmladším střelcem gólu v historii nejvyšší české hokejové soutěže. Dnes už je čerstvě sedmnáctiletý hokejista stabilním hráčem extraligového hradeckého týmu a nově také bronzovým medailistou z juniorského mistrovství světa. V Kanadě, kde česká dvacítká medaile na začátku ledna vybojovala, byl Adam Novotný nejmladším hráčem. Mezi hokejisty, kteří byli mnohdy i o téměř tři roky starší, se ale hradecký benjamínek rozhodně neztratil. Pokud zůstane zdravý, má Adam Novotný našlápnuto do světové špičky. „Já si ale o sobě hlavně nechci myslet, že jsem díky tomu něco víc. Chci zůstat sám sebou a neměnit se kvůli tomu, že se o mně teď píše a mluví,“ říká v rozhovoru pro Salonky hradecký hokejový klenot Adam Novotný. Při čtení nejen tohoto, ale i dalších zajímavých rozhovorů našeho magazínu, vám přeji příjemnou zábavu! ■

ADAM NOVOTNÝ / str. 4 ▷ 9

MATYÁŠ CHOCHOLA

str. 12 ▷ 15

KAPELA LOKÁLKA

str. 26 ▷ 28

ŠTĚPÁN BUCHER

str. 22 ▷ 25

JANA VINCENCOVÁ

str. 32 ▷ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** Malšovická 821/1 Hradec Králové 9, 500 09, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Tomáš Kulháněk, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Michal Kriegler, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 8 000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN,
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Tricet let
Rock for People
Michal Thomes

Musel jsem si svou roli najít

Hradecký hokejový klenot Adama Novotného není potřeba představovat. Sedmnáctiletý útočník má za sebou úspěšné Mistrovství světa juniorů, ze kterého do města pod Bílou věží přivezl bronzovou medaili. „Ten moment, kdy jsme se začali na střídačce radovat, byl naprostý výbuch emocí. Hned jsme vletěli na led. Když si uvědomíte, že máte tu medaili, je to nepřekonatelný pocit,“ říká v exkluzivním rozhovoru pro Salonky Novotný. Jak si nejmladší hráč na soupisce trenéra Augusty hledal svou pozici v týmu? Troufl by si na nájezd v zápase o bronz? A co pro něj jako pro Hradečana znamená derby s Pardubicemi? Nejen na tyto otázky odpovídá nejmladší střelec gólů v historii extraligy Adam Novotný.

❧ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Mistrovství světa juniorů máte jistě v čerstvé paměti. Jaká vzpomínka je pro vás nejvýraznější?

Když Eda Šalé rozhodl nájezdy proti Švédům. Ten moment, kdy jsme se začali na střídačce radovat, byl naprostý výbuch emocí. Hned jsme vletěli na led. Když si uvědomíte, že máte tu medaili, je to nepřekonatelný pocit.

Když jste do turnaje vstupoval, co jste od něj jako nejmladší hráč na soupisce očekával?

Věděl jsem, že místo v sestavě nemám jisté, vzhledem k tomu, že jsem nejmladší. Jel jsem tam s tím, že chci dobře pracovat pro tým a dodávat mu pozitivní energii. Bylo mi jedno, jestli budu jako třínáctý útočník, nebo ve čtvrté lajně. Šel jsem do toho

s tím, že když půjdu na led, tak tam nechám všechno. Musel jsem si svou roli najít a nakonec jsem za to, jak jsem turnaj odehrál, velmi rád.

V prvním zápase proti Kanadě jste se na led nedostal. Mrzelo vás, že jste nemohl spoluhráčům pomoci?

Trochu samozřejmě ano, ale snažil jsem se kluky podporovat, i když jsem nehrál. Nikdy nevíte, co se v zápase může stát, takže jsem byl celou dobu připravený naskočit. Vzal jsem to tak, jak to bylo, rozhodně jsem z toho nebyl nijak rozhozený.

Při demolici Kazachstánu 14:2 jste zapsal i svou první branku v kategorii do dvaceti let. Jaký to byl pocit? Bylo to skvělé. Jsem rád, že jsem dal alespoň ten jeden gól, takže jsem z tohoto pohledu neodjel z mistrovství světa s prázdnou.

Na pomyslné lámání chleba došlo ve čtvrtfinále s Kanadou. V jakém mentálním nastavení jste do utkání šli?

Myslím, že Kanada byla pod mnohem větším tlakem než my. Hráli doma, očekávání médií a fanoušků byla obrovská. Na turnaji se jim moc nedařilo, ve skupině prohráli s Lotyšskem. My jsme mohli být oproti nim celkem v klidu, šli jsme do zápasu sebevědomě. Nakonec se náš přístup vyplatil, myslím, že to na našem výkonu bylo vidět.

Jaké to bylo, porazit domácí mužstvo a jednoho z favoritů celého mistrovství?

Naprosto skvělé. Bylo tam, tuším, osmnáct tisíc lidí, vyprodaná aréna. A vy porazíte zrovna domácí Kanadu. Vidět všechny ty naštanvané Kanaďany bylo velmi zajímavé.

Petr Sikora říkal, že ho bučení domácích fanoušků motivovalo. Jak jste to vnímal vy?

Všechny nás to motivovalo. Když jsme slyšeli bučení, o to víc jsme chtěli dát rozhodující gól. Asi nám to i skutečně pomohlo.

V semifinále byli nad vaše síly Američané. V čem měli podle vás navrch?

Myslím, že náš výkon v utkání s Amerikou byl jeden z těch slabších. Mohli jsme hrát lépe, podle mě to rozhodně bylo hratelné. Celkově jsou velmi rychlí, umí si efektivně přihrávat a skvěle zakončovat. Nedokázali jsme zahrát nejlépe, jak umíme, a to nás stálo vítězství.

Turnaj jste uzavřeli nervydrásajícím duelem o bronz se Švédy. Co se vám honilo hlavou, když se nájezdy dostaly za desátou sérii?

Chtěl jsem, ať už dáme ten gól a ať už to skončí. Měl jsem na střídačce snad větší tepovou frekvenci než kluci, kteří ty nájezdy jezdili. Bylo to opravdu dlouhé. Nevěděl jsem, jestli se na to dívat, nebo raději koukat jinam. Ale nakonec jsme vyhráli a ten pocit za ty nervy stál.

Byla tam nějaká možnost, že byste také jel jeden z nájezdů?

Upřímně si myslím, že asi ne. Nevím, jak by bylo vnímáno, že zrovna nejmladší hráč v týmu pojede

INZERCE

Orlice park

Dr.Max⁺

Lékárna

SPORTISIMO

pepco

ASAT[®]
SVĚT HODINEK

orion
tvůrce vaší domácnosti

ROSSMANN

BIRUS⁺
...hlavodina pro Vaše srdce miláčky

KYĚTINOVÝ
KOUTEK

Optika
Doubrava

GECCO
TABAK • TISK

Break fast Cafe

 orlicepark.cz | Orliceparkshopping | Orlicepark

nájezdů o bronz, když jsem během prodloužení ani na ledě nebyl. Nepočítal jsem s tím, že bych nájezdů jel, i když se samozřejmě může stát cokoliv.

Kdyby vám trenér Augusta řekl, abyste nájezd jel, zkusil byste to?

Samozřejmě bych to zkusil, rozhodně bych neřekl, že nejedu. Ale počítal jsem s tím, že nepojedu. Jsou tam starší a zkušenější kluci, za rok ta situace bude o dost jiná.

Jak se na vás podepsalo, že jste na přípravu na zápas o bronz měli jen několik hodin?

Času na odpočinek bylo opravdu málo. V těchto chvílích ale nelze hledat výmluvy. Hrajete o bronz, nohy vás prostě bolet nemohou. Samozřejmě to bylo o dost náročnější, než když máte před zápasem volný den.

Jak vlastně vypadalo těch několik hodin, které oddělovaly oba klíčové zápasy?

Po semifinále jsme jeli na hotel, kde jsme měli večeri. Po večerních utkáních se těžko spí, snažili jsme se nějak usnout, ale nebylo to úplně jednoduché. Ráno jsme ani neměli rozbruslení, což nám přidalo pár hodin spánku. Poté už byla pouze příprava s videem a pak se šlo v podstatě rovnou na led.

Jak probíhaly oslavy po zisku bronzové medaile?

Nějaké oslavy byly, ale nic extra velkého, protože jsme hned druhý den letěli zpátky. Chvilí jsme oslavovali v kabině, tam jsme měli asi jen hodinu, protože skoro hned navazovalo finále. Poté ještě trochu na hotelu, ale bylo to jen v rychlosti.

Máte teď přímé porovnání širokého a úzkého kluziště, stejně tak juniorského a dospělého hokeje. Jaké rozdíl mezi těmito faktory vnímáte?

Jak jsem šel z užšího na širší kluziště, přišlo mi, že mám na všechno trochu víc času. Na malém hřišti je to opravdu o dost rychlejší. Na druhou stranu se to silově a fyzicky nedá srovnávat, tady v extralize hrajeme proti chlapům.

A co vám osobně vyhovuje víc?

Těžko říct. Teď jsem si zvykl na menší hřiště,

a když jsem přešel zpět na větší, vnímal jsem nějakou menší výhodu, protože jsem si navykl, že mám na vše méně času. Řekl bych, že zvládám oboje.

Vratme se do září 2023, kdy jste při svém extraligovém debutu dal gól a stal jste se nejmladším střelcem v historii české nejvyšší soutěže. Najednou se o vás psalo všude. Jak jste se s tou nově nabytou pozorností vyrovnával?

Ze začátku to byl samozřejmě trochu nezvyk. Do té doby o mně zase tolik lidí nevědělo. Je to trochu jiné než předtím, ale nemyslím si, že bych sám sebe začal vnímat nějak jinak. Hlavně si o sobě nechci myslet, že jsem díky tomu něco víc. Chci zůstat sám sebou a neměnit se kvůli tomu, že se o mně teď píše a mluví.

Gól v extralize jste dal dříve než předchozí rekordmani Rostislav Olesz a Petr Sýkora, kteří měli velmi úspěšné kariéry v zámoří. Doufáte, že je budete následovat?

Bylo by to krásné, udělám pro to všechno, aby se mi to podařilo. Uvidíme, jak se to vyvine.

Máte v NHL oblíbený tým?

Dřív jsem fandil Philadelphii Flyers, kvůli Jakubu Voráčkovi. Teď sleduji týmy, ve kterých hrají Češi, takže nejvíce Boston Bruins a Carolinu Hurricanes.

Je nějaký hokejista, ať už současný, nebo bývalý, ke kterému byste se svým herním stylem přirovnal?

Skauti ze zahraničí mě přirovnávají k Masonu McTavishovi, hráči Anaheimu Ducks a někdejší trojce draftu. Takže asi k němu, když to říkájí. Upřímně jsem ani žádná jiná přirovnání neslyšel, nebo jsem je nevnímal.

Třeba to bude pro vás dobré, když si budete budovat vlastní značku.

Možná to je i výhoda, že se budu odlišovat. Bylo by dobré mít svůj vlastní styl, který nikdo jiný nemá.

Velmi dobře vám jako malému šel i fotbal, proč jste se rozhodl pro hokej?

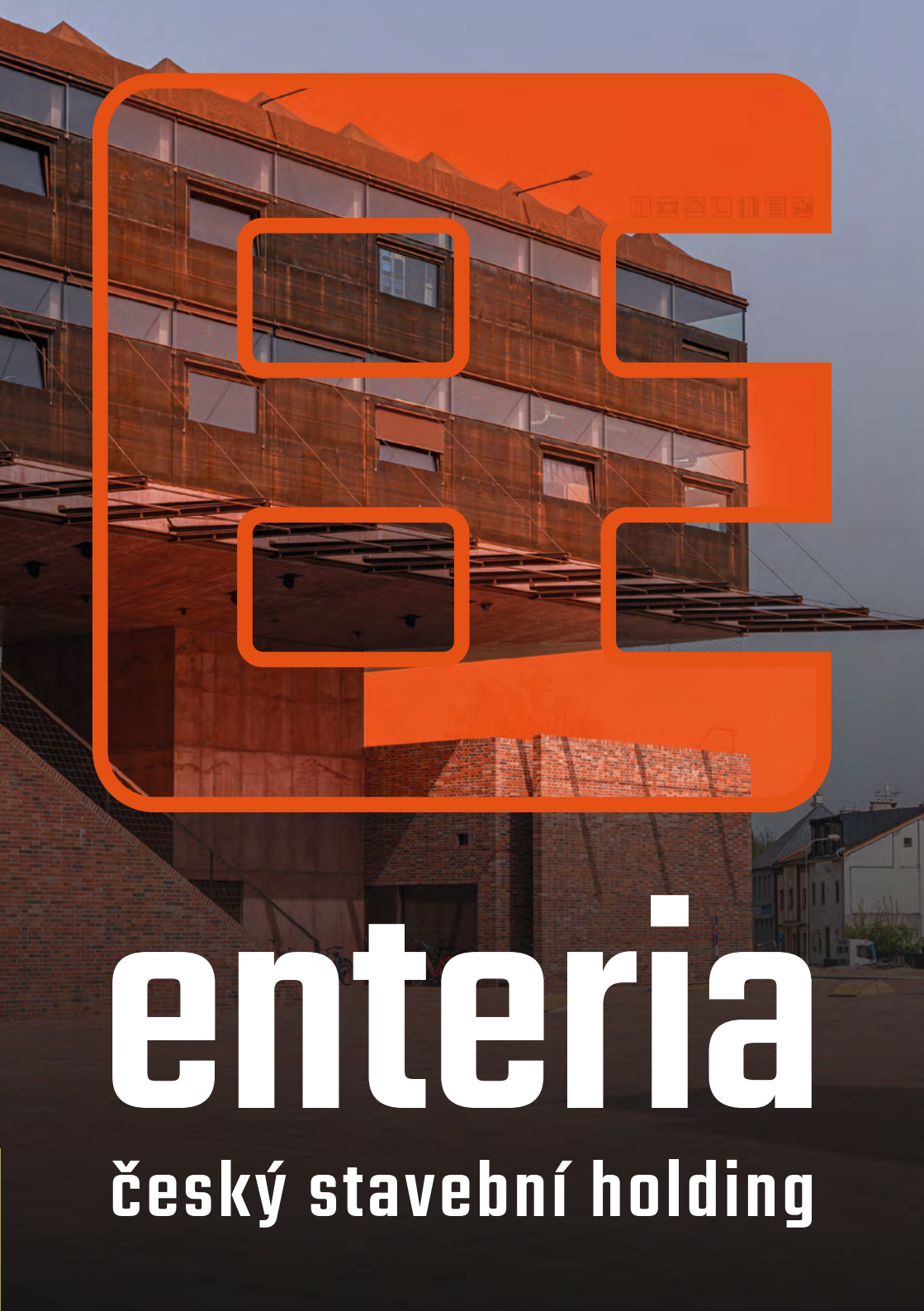
Bylo to díky bráchovi. Je starší o tři roky, a když začal hrát hokej, začal jsem i já. Chtěl jsem, abychom

**Spolehlivý
Nájem**

**Pronajímejte Vaši nemovitost
moderně a spolehlivě!**

(+420) 728 847 568 | www.spolehlivynajem.cz

enteria

český stavební holding

Objevte nový Tayron

Předprodej
již nyní

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ modelu Tayron: 0,4–7,0 l/100 km; 17,1–18,1 kWh/100 km; 9–170 g/km.
Vybrazený vůz nemusí odpovídat cenové nabídce a může obsahovat prvky příplatkové výbavy.
Více na [volkswagen.cz](https://www.volkswagen.cz)

Autorizovaný prodejce Volkswagen

OLFIN Car s.r.o.

Na Rybárně 1670, 500 02 Hradec Králové

tel.: 495 000 555, e-mail: prodej.hk@olfincar.cz, www.olfincar.cz

oba jezdili na zimní stadion, ne aby jeden jezdil na fotbal a druhý na hokej. Ale asi vždy jsem se viděl spíš na ledě než na trávníku. Fotbal mě bavil, ale určitě ne tolik jako hokej.

Vaši rodiče vás s bráchou ke sportu vedli od malička?

Jsmo sportovní rodina, takže to bylo celkem automatické. Mamka hrála házenou a byla dokonce i v reprezentaci. Táta hrál amatérský fotbal a je to nadšený sportovec. Oba chtěli, abychom s bráchou dělali nějaký sport.

Jak jako Hradečan prožíváte derby s Pardubicemi?

Vnímám jsem to už v době, kdy jsem se chodil na hokej dívat jako fanoušek. Jako divák jsem to hodně prožíval. Když do toho mohu zasáhnout a ovlivnit to, je to ještě intenzivnější. Zápas s Pardubicemi jsou jiné než ostatní, je to derby a oba týmy chtějí za každou cenu vyhrát.

Máte v plánu nějakou speciální oslavu, až dáte první gól v derby?

Speciální asi ne, budu to brát jako normální gól. Ale doufám, že to přijde už co nejdřív. Rozhodně si to vychutnám, pokud někdy Pardubicím branku dám.

V play-off jste si loni nezahrál. Pokud se tam letos s týmem dostanete, na jaké umístění budete cílit?

Cíl je jenom jeden, a to dostat se co nejdál. Asi do toho nemůžeme jít s tím, že nám bude stačit vyhrát jednu sérii a pak už nám to bude jedno. Každý tým to má stejně – nikdo do play-off nejde s tím, že hned vypadne.

Před draftem do NHL vás čeká minimálně jedna celá sezóna. Přemýšlel jste, že byste zkusil nějakou z přípravných lig v zámoří?

Nějaké nabídky tam jsou, ale v tuto chvíli nad nimi nepřemýšlím. Mám tu platnou smlouvu, takže se soustředím na to, jak budu hrát tady v Hradci.

Váš spoluhráč Martin Štohanzl studuje vysokou školu. Napadlo vás, že byste se vydal podobnou cestou?

Škole se samozřejmě věnuji, bez toho by to nešlo. Stát se může cokoliv, takže školu potřebujete. Přiznám se, že nad vysokou školou jsem ještě úplně nepřemýšlel, protože je to pro mě celkem daleko. Teď jsem ve druháku na střední, ale uvídíme, jak se všechno vyvine. Nechávám to v tuto chvíli otevřené.

Je nějaký obor, který by vás zajímal? Třeba i mimo sport.

Když už bych na vysokou školu šel, asi bych se chtěl do nějaké míry držet sportu. Vřelý vztah mám také k hudbě, bez ní bych asi nedokázal žít.

Jakou muziku posloucháte?

Je to takový mix všeho možného, často si pouštím hudbu podle nálady. Jeden den jsem schopný poslouchat český rap, druhý den si pustím třeba Haničku Zagorovou. Často se to u mě mění, záleží i na období.

Zkusil jste někdy nějaký hudební nástroj?

Zkoušel jsem hrát na kytaru, ale vydržel jsem u toho asi týden. Moc mě to nechytlo. Co se týče zpěvu, tak těžko říct, jak na tom jsem. Ale myslím si, že to zase tak špatné není. A také jsem jako malý kluk chtěl být bubeníkem. Ale to už mi teď asi nevyjde. ■

Kdo si odnese historicky první redakční ceny?

Symbol uznání pro osobnosti z Hradce Králové, které v předchozím roce dokázaly ve svém oboru velké věci. Taková je vize nových redakčních cen Salonek. Unikátní ceny ve tvaru písmene S si historicky první laureáti převezmou už v nejbližších týdnech. Kdo se stane Králem roku 2024? To zjistíte již příští měsíc na titulní straně březnového magazínu Salonky!

❖❖ TOMAŠ KULHÁNEK, FOTO: JIŘÍ HEMBAL

Úspěšní sportovci, umělci či podnikatelé, ale také na první pohled méně známí Hradečané všeho věku, kteří dokázali v loňském roce vytvořit, vymyslet nebo uspořádat něco opravdu mimořádného. Ti všichni mají šanci získat naše nové redakční ceny. Historicky první tři laureáty cen Salonek vám představíme už v našem březnovém magazínu. V prvním ročníku vyhlásíme vítěze v kategoriích Král nebo Královna roku, Triumf roku a udělíme také Zvláštní cenu. Výherci si domů odnesou speciální kovové sošky, které pro Salonky vyrábí profesionálové z regionální firmy z Hradce AZ-KOVO. Vítěz každé ze tří kategorií získá cenu ve tvaru písmene S, která odkazuje na název magazínu Salonky.

A proč vlastně chceme předávat ceny inspirativním osobnostem z Hradce Králové? Na podzim loňského roku oslavil magazín Salonky pět let na trhu. Během té doby jsme v tištěném magazínu i na našem zpravodajském webu salonkyhk.cz na-

psali nespočet příběhů lidí z regionu, objevili jsme mnoho nových tváří či referovali o zajímavých regionálních aktivitách. O Hradci Králové a jeho známých i méně známých osobnostech máme detailní přehled. Chceme proto ocenit to nejlepší, co se za poslední rok v našem městě událo. „Myšlenku, že v Hradci Králové začneme rozdávat redakční ceny, nosím v hlavě už několik let. Věřím, že po více než pěti letech a šedesáti magazínech nastal nyní ten správný čas. Chceme ocenit lidi, o kterých Salonky jako významné regionální médium píší a psát budou. Ocenit ty, kteří v předchozím roce dosáhli nějakého výjimečného úspěchu. Chceme vyzdvihnout osobnosti, které něco umějí, ukazovat vzory a dávat jim zasloužený mediální prostor. To je hlavní cíl a smysl tohoto projektu,“ vysvětluje Miloslav Bartoň, majitel společnosti TN Média, která Salonky zastřešuje.

První ročník cen Salonek symbolicky spouštíme v roce, kdy naše město oslavuje výročí osm set let od první písemné zmínky o Hradci Králové jako městě. Oslavy kulatého výročí provází slogan Hradec jsou Králové a Královny už 800 let. I proto jsme se rozhodli nečekat a první ceny rozdat v roce 2025. Právě skutečné krále a královny totiž chceme v Salonkách oceňovat. Naším cílem je pozitivně kultivovat prostředí a ukazovat na prvotřídní a činné osobnosti. Věříme, že i vy, naši čtenáři, si ceny Salonek oblíbíte a letošním prvním ročníkem založíme v Hradci Králové dlouholetou tradici. ■

Od klasiky k folkloru

Světověznámý tenorista Štefan Margita opět překvapil nejen své fanoušky, když přišel s novým koncertním programem, který navazuje na úspěšné album s lidovými písněmi *Rež, rež, rež* vydané u společnosti Supraphon (2023). V pátek 14. března od 19 hodin v podání osmašedesátiletého operního pěvce v královéhradecké Petrof Hall však určitě nezazní jen lidovky.

Štefan Margita se narodil 3. srpna 1956 ve východoslovenských Košicích, kde také na umělecko-průmyslové škole vystudoval obor fotografie a poté košickou konzervatoř. V roce 1981 se stal členem souboru zpěvohry divadla v Prešově, odkud přešel na operní scénu v Košicích. Jako osmadvačítiletý debutoval v pražském Národním divadle, kde o dva roky později získal angažmá. Zároveň působil jako sólista ve vídeňské Volksoper.

Hostuje v předních operních domech, v milánské La Scale, londýnské Královské opeře v Covent Garden, v newyorské Metropolitní opeře, v San Francisku, Madridu a dalších. Od roku 1992 až do jejího úmrtí v srpnu 2022 byl ženatý se zpěvačkou Hanou Zagorovou.

Proč jste zvolil koncept lidových písní?

Koncept lidových písní jsem zvolil na základě vystoupení na koncertní pouti Karlu Gottovi v O2

aréně, kde jsem zpíval píseň „Išel Macek do Malacek“, kterou Karel Gott rád zpíval. Hned druhý den přišla nabídka z vydavatelství Supraphon, abych nahrál celé album s lidovými písněmi. Po úvaze jsem souhlasil a natočil CD *Rež, rež, rež*, ke kterému momentálně jedeme turné po České republice. Na podzim dokonce zavítáme i na mé rodné Slovensko.

Je váš vztah k lidovkám celoživotně konzistentní, nebo jste si k nim musel v průběhu života najít cestu?

Přiznám se, že jsem lidovky nikdy neposlouchal. O to více nás těší, že mají v dnešním hudebním průmyslu velký úspěch.

Co je na zpěvu lidových písní pro tenora nejtěžší?

To není jenom pro tenora, ale pro každý hlas. Lidové písně se musí zpívat s lehkostí a od srdce. U nás operních pěvců určitě ne operním stylem.

Jak se sestavoval playlist aktuálního turné? Zajistěte jste vybíral z širokého repertoáru svých oblíbených lidovek. Nebylo asi snadné vybrat ty nejlepší. Podle kterého klíče se jednotlivé písně dostaly do tak úzkého výběru?

Písně jsem sestavoval přesně podle stylu, který se hodí k mému hlasu, a také jsem poslouchal lidovky, které právě Karel Gott nahrál a natočil. Lidové písně jsou plné hlubokých emocí, je v nich radost, ale také zármutek. Nejvíce mě těší, že lidé na koncertech zpívají písně společně s námi. To je nádhera!

Co se vám vybaví, když se řekne Hradec Králové?

Hradecká filharmonie, se kterou jsem několikrát spolupracoval. A doporučuji také navštívit Muzeum Petrof, kde si můžete zahrát i na klavír. Do Hradce se velmi těším a vy se v programu můžete těšit nejen na známé a populární lidové písně, jako je Ach, synku, synku, Takú sem já frajářčku dostal, To ta helpa nebo na velice žádanou a diváky oblíbenou píseň Išel Macek do Malacek, ale také na další atraktivní melodie, jako je Jaká to nádhera, Když mne stará matka (A. Dvořák) nebo Sporting Life G. Gerschwina. V koncertním programu mě doprovodí báječní muzikanti Iris Moris (violoncello), Kateřina Štruncová (housele), Dalibor Štrunc (cimbál) a Karel Vrtiška (klavír). ■

Nechci v žádném případě recyklovat sám sebe

„Domnívám se, že umění nemá mít didaktickou funkci, ale spíše má vést citlivou formou k vlastnímu poznání. Umělec má předávat divákovi jakousi výzvu o snění a imaginaci, která je podle mě jednou z nejsilnějších zbraní umění,“ řekl v rozhovoru pro Salonky královéhradecký rodák, významný český umělec Matyáš Chochola (39), držitel prestižní Ceny Jindřicha Chalupského. Jeho slova podtrhuje jeho aktuální monumentální výstava Ctnosti a neřesti naší doby / 300 let poté, která v trutnovském Centru současného umění EPO1 potrvá do konce března.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: VOJTĚCH VEŠKRNA

Jsi hradecký rodák. Jak velkou část života jsi prožil v tomto městě?

V Hradci Králové jsem se narodil, vychodil základní školu a po prvním ročníku na gymnázium jsem odešel studovat do Prahy. Vždycky jsem ale říkal, že jsem rodák z Orlických hor. Od dědy z tátovy strany tam máme chalupu a to krásné místo stále považuji za svůj domov. Tam jsem také díky výbuchu v Černobylu chytil první jiskru múzy a inspirace.

Už tehdy se u tebe probouzel výtvarné sklony?

Ano, chodil jsem na skvělou Základní uměleckou školu Habrmanova k paní učitelce Marvanové, která mě ovlivnila. Už v té době ve mně narůstalo rozhodnutí jít tímto směrem. Původně jsem chtěl jít na Střední uměleckoprůmyslovou školu do Prahy, což se nejdříve nepovedlo a bylo to dobře. Po prváku na hradeckém gymnáziu jsem už ale měl velké štěstí a mohl jít studovat na Gymnázium Na Pražačce v Praze, kde byla rozšířená výtvarná výchova s profesorkou Renatou Brichcínovou, se kterou se vídám dodnes. Výtvarné sklony mám také po rodičích, kteří jsou architekti.

Jednou jsi řekl, že jsi duší provokatér. Jsi stále a bylo to tak vždycky?

Stoprocentně. Nikdy jsem toho nelitoval a vždycky jsem si za tím stál. Akorát s narůstajícím věkem, jak člověk trochu zmoudří, ty formy provokací jsou sofistikovanější, jejich účelem už není jen prvoplánově šokovat. Ve výtvarném umění totiž věřím v to, že mám jako umělec určité vize a tím se mám lidem snažit rozšiřovat obzory i vědomí, což považuji za skutečnou službu v umění. Věkem to jen získává promyšlenější podoby a rozměry. Hříchy mládí se ale občas opakují, ale někdy už také ne.

Na Akademii výtvarných umění v Praze jsi studoval v ateliéru malířství u Vladimíra Skrepla. Více než malíř jsi ale znám spíše svými nevšedními a originálními instalacemi a performancemi. Z čeho vycházíš?

Ještě předtím jsem studoval figurativní sochařství v Brně u Michala Gabriela, teprve potom jsem se přemístil k Vladimíru Skreplovi, který, i když vedl ateliér malířství, do malby nikoho nenutil, ale poctivě nás vedl k jasněmu vyjádření sebe sama v kterémkoliv médiu. Při studiu na akademii jsem

si prostřednictvím rozmanitých experimentů s textem, hmotou a performancemi ověřil, jak tvorba na lidi působí a co chci dělat.

Popohání tě také stále zájem o mystiku, ezoteriku, šamanismus či vnímání současné světové krize?

Dnes už příliš nevěřím na současnou světovou krizi, ale nazývám to spíše transformací, protože to zní optimističtěji. V to ostatní samozřejmě věřím a je to zároveň určitá forma mystifikace, se kterou pracuji. Pochopitelně duchovní kořeny cítím, ale v umění mě spíše zajímá, jak rozbíjet zaběhlé představy lidí.

Máš sklony spojovat ve svém díle dávné se současným s tím, že se lidstvo vlastně příliš nemění a mění se pouze kulisy doby, v nichž se pohybuje?

Vychází to z toho, co mě přirozeně zajímá, a to je vnímání kontinuity dějin, proč tady jsme a co znamenáme. Myslím si, že v poněkud vykořeněné době, v níž žijeme, je dobré mít srovnání s minulostí v širším kontextu, vnímat, jak se tehdy žilo, a mít možnost ty archetypy porovnávat se současností.

V roce 2016 jsi obdržel prestižní Cenu Jindřicha Chalupeckého pro autory do pětaticetiletí. Čím jsi tehdy ohromil porotu a s jakými pocity a myšlenkami jsi ji pak přebíral?

Ten příběh byl mnohem hlubší, než se zdá. Tomu předcházela moje účast na prestižním evropském bienále současného umění Manifesta v Curychu, kde jsem v té době prezentoval jeden z nejúspěšnějších projektů. Přijet pak do Prahy a vyhrát Cenu Jindřicha Chalupeckého pro mě byla s nadsázkou řečeno určitá samozřejmost, což tenkrát podráždilo část umělecké veřejnosti. Moje instalace byla o platónských stínech současné doby a temnotě, kterou musíme jako společnost projít, abychom se mohli skutečně dívat do tváře sami sobě. Já už si svými stíny prošel, proto jsem tam ty stíny a temnotu tehdy svým dílem otevřel. O ceně pro moji osobu rozhodlo to, že v porotě byl Island'án Gunnar B. Kvaran, ředitel The Astrup Fearnley Museum of Modern Art v Oslu. Ten byl mou instalací totálně ohromen a všechny v porotě přesvědčil, abych cenu dostal, za což jsem mu dodnes vděčný.

INTERCE

SPACE BETWEEN

Cirkusová romantická komedie pro každého, kdo miluje lásku. Australští akrobaté Aleshane Kelso a Tomas Correia z cirkusové školy CZirkidz vás zahřejí u srdce během vzestupů a pádů jejich vztahu.

čtvrtek 27. 2.

UFFO Trutnov / 18:00

PAM RABBIT THE MISSING TOUR

Zpěvačka a skladatelka Pam Rabbit se pyšní mnoha úspěchy, mezi něž patří třeba soška z Cen Anděl za Sólovou interpretku roku. Nenechte si ujít její našlapanou show!

čtvrtek 20. 3.

UFFO Trutnov / 20:00

UFFO TRUTNOV

WWW.UFFO.CZ

Byla to velká motivace pro další tvůrčí konání?

Určitě to bylo jakousi výslednicí toho, kam jsem dlouho putoval a směřoval s tím, že jsem také částečně studoval a tvořil v zahraničí. Ten dialog a rozvíjení souvislostí s tím současným světovým uměním, jak jsem ho vnímal, se mi povedlo přinést do Čech, kde tenkrát chybělo nebo moc nebylo. Samozřejmě nějakou dobu pak trvalo, než jsem si na lokální scéně vybudoval nové jméno a příběh, což se nakonec povedlo.

Do rodného města, konkrétně do Galerie moderního umění v Hradci Králové, ses v roce 2020 vrátil výstavou Dějiny lidstva a také exteriérovou instalací před budovou galerie. Vzpomínám si, že vůz narážející do soklu vzbuzoval rozporuplné, někdy i negativní reakce diváků. Jsi na to zvyklý? Jak to vnímáš?

Když si hraji s tímto druhem provokace, tak na to zvyklý být musím a už mě to nijak nepřekvapuje. Na druhou stranu je to dílo velmi upřímné, výmluvné ve svém sdělení a týká se nárazu naší doby, střetu s primitivními pohanskými kulturami, které v nás jsou. Myslím si, že ta syrová, neučesaná forma toho sdělení spoustu lidí pobuřovala, přitom jsem k instalaci použil jeden z nejkrásnějších vozů a poslední vzluchem chlazený model Porsche Carrera 993 RS, jenž tam čněl jako memento minulosti i krásy automobilového designu. Podobné emoce to budilo při další instalaci v Litomyšli a také v Říčanech, kde mi dokonce vandalové poničili karosérii vozu. Mou logickou cestou je s podobným uměním mířit do zahraničí, kde je pro něj větší pochopení a ve veřejném prostoru je samozřejmostí. Na druhou stranu je toto umění právě i tím, že vzbuzuje negativní emoce, aktuální a přináší to nové do společnosti.

Nejsi asi příznivcem toho, aby autor vysvětloval svá díla, ale spíše se přikláníš k tomu, aby divák sám hledal vlastní vysvětlení. Je tomu tak?

Domnívám se, že umění nemá mít didaktickou funkci, ale spíše má vést citlivou formou k vlastnímu poznání. Umělec má předávat divákovi jakousi výzvu o snění a imaginaci, což je podle mě jedna z nejsilnějších zbraní umění, již může lidem předat, aby fantazie v našem pragmatickém světě úplně nevymřela.

Nyní máš v turbínové hale Centra současného umění EP01 v Trutnově velkou výstavu Ctnosti a neřesti naší doby / 300 let poté. Proč ses nechal inspirovat barokním sochařem Matyášem Bernardem Braunem, jehož Ctnosti a Neřesti jsou součástí areálu na Kuksu?

Jako Hradečák už jsem se ve východočeském regionu rozkoukával ve své rané tvorbě. Na Kuks, což je jedno z nejsilnějších míst v regionu, jsem jezdil skicovat tamní sochy a Braunovo dílo mě naprosto zasáhlo. Už nevím, jak se to stalo, že jsem se loni dostal k inspiraci souborem Ctností a Neřestí, nebyl v tom ale žádný kalkul ani plán. Když jsem ten cyklus začal budovat, vycházel jsem z vlastních inspirativních zdrojů a odpozorovaných sochařských archetypů ve vlastní tvorbě. Jak mi to dílo začalo růst pod rukama, zjistil jsem, že z jeho Ctností a neřestí vycházím a je to pro mě hlavní inspirační zdroj. Téměř po tři sta letech, kdy je Braun vytvořil, když mu bylo třicet šest let, tedy o dva roky méně než je nyní mně, jsem je vytvořil já. A navíc mu to trvalo tři roky a mně jenom rok. Dá se tedy říci, že tam bude nějaká karmická spojitost, která chtěla, aby byl tento projekt aktualizovaný. Šlo to přese mě téměř samo, neměl jsem nad tím kontrolu, kolikrát mě to vedlo do slepých uliček, potom zase dál a já jsem tomu projektu intenzivně naslouchal, kam mě vede.

Při vernisáži jsi řekl, že tvoje Ctnosti a neřesti jsou namíchané tak, jak je to v naší době. Pro jednoho to může být ctnost, pro jiného neřest a naopak. Je to tedy na divákovi. Co jsi tím myslel?

Mé Ctnosti a neřesti vznikaly volně tak, jak jsou dnes promíchané a interpretované. Tato doba nemá jasně daný etický kodex, jak tomu bylo v době baroka. Je fakt, že v tom multipluralismu lze říci, že to, co je jednoho dne neřestí, může být druhý den ctností a pro někoho jiného i naopak. A to bylo hlavní poselství, aby si každý k těm sochám našel svou cestu. Navíc se mi podařilo uza-

vřít jakési poselství, k němuž jsem dozrával a do-
teď ho i svým osobním životem budoval.

Mohl bys přiblížit, jak dvanáct mohutných soch připomínajících totemy vznikalo v praxi?

Totem jako symbol je obecně základní stavební nebo sochařský archetyp naší kultury. Tomu se přizpůsobuji i formy mých vertikálních sloupů, které vznikaly s pomocí současných moderních technologií v podobě 3D tisku. Samozřejmě je probarvovaný a jsou k němu dodané další materiály, které podtrhují uměleckou linii projektu. Základním principem je spirála, jež tlačí hmotu směrem nahoru a překonává gravitaci.

Jak jsou těžké a velké?

Při tvorbě proporce jsem se držel jedné tuny protisklého betonu na sochu, která zároveň podle objemové složitosti určovala i výšku od tří do čtyř metrů dvaceti centimetrů. Některé ze soch však nakonec váží i dvě tuny.

Je prostor turbínové haly pro tvou instalaci ideální?

Mým původním záměrem bylo instalovat sochy přímo na Kuksu, což se nepodařilo. Alternativně mi byla nabídnuta velkorysá hala v EPO1, kde kurátor Jan Kunze vycítil velkou příležitost, aby byla premiérově vystavena tato rozměrná díla. Ani jsem nevěděl, do čeho jdu, ale ukázalo se to jako velmi

šťastná volba, protože turbínová hala je naprosto monumentální a navíc disponuje veškerou technikou, která je potřebná k instalaci.

Proč to na Kuksu nevyšlo?

Původně jsem oslovil organizátory festivalu Theatrum Kuks. Pro instalaci se nadchli a mysl jsem si, že to tam vystavím, a bylo to domluvené i s majiteli pozemků. Potom jsme ale narazili na památkovou ochranu pozemků, kterým zcela chybí legislativa k tomu, jak dočasně na památkově chráněných parcelách něco takového kompetentně rozhodnout. Památkáři argumentovali tím, že by moje sochy mohly historický kontext Kuksu narušit. Vzhledem k tomu, že jde o jakousi reinterpretaci tři sta let starého poselství do současné podoby, a díky tomu by došlo k dialogu mezi mnou a Braunem, což bylo mým hlavním cílem, mi přišlo rozhodnutí památkářů zbytečně úzkoprsé, naprosto byrokratické a jejich postoj nechápu.

Výstava v EPO1 trvá do konce března. Máš nějaký plán, kam poté ta monumentální díla umístíš?

Budeme se snažit tyto sochy propsat v nějakém historickém a současném kontextu. Máme v plánu oslovit zahrady Pražského hradu, pokud budou mít na letní sezónu zájem sochy instalovat. Nebráním se ani znovu zahájit dialog s památkáři k instalaci na Kuksu. Transport soch je ale hodně náročný, takže teď k finálnímu umístění soch vybíráme možnosti ze současných a rostoucích architektonických projektů. Naším cílem je umístit sochy v celku a uchovat jejich hodnotu pro budoucnost.

Máš stále ve své tvorbě snahu neopakovat se a vždy přijít s něčím naprosto odlišným?

Je to jeden z mých hlavních cílů. Raději bych zemřel na neprobadané cestě, kterou si razím sám, než abych opakoval sebe nebo ostatní. Nechci proto v žádném případě recyklovat ani sám sebe.

Kam se bude ubírat Matyáš Chochola v letošním roce? Co by chtěl vytvořit?

Myslím si, že vnímání reality v letošním roce bude více a více subjektivní a tvárné. To znamená, že každý bude moci vnímat realitu naprosto rozdílně od ostatních. K tomu směřuje i to moje kreativní poselství vědoměji uchopovat realitu a nést zodpovědnost za to, co tvořím. Hodlám tedy pokračovat v tomto duchu a přijít s novým projektem do veřejného prostoru a architektury, s kterými už několik let moje tvorba koketuje. ■

Černobílá tradice: JAKO obléká Votroky i jejich fanoušky

Kdo vyrábí dresy pro FC Hradec Králové, to ví v našem městě téměř každý fotbalový fanoušek. Značka JAKO je díky dlouhodobé spolupráci spojená s dresy hradeckých Votroků už skoro stejně pevně jako černá a bílá barva. „Už dvanáct let jsme oficiálním dodavatelem sportovního oblečení pro FC Hradec Králové. Vyrábíme prakticky vše, co hráči potřebují nejen ke sportu, ale i pro svůj volný čas. Nejviditelnější položkou jsou samozřejmě hrací dresy, které děláme ve speciálním designu a nejvyšší kvalitě, která se používá i pro týmy z německé Bundesligy,” říká jednatel firmy JAKO Česká republika Martin Kulka.

Značka JAKO je známá svým zaměřením na týmové sporty a schopností přizpůsobit se potřebám klubů. Pro FC Hradec Králové JAKO vyrábí vše od tréninkového oblečení až po hrací dresy. Ty jsou v nejvyšší kvalitě, kterou využívají i týmy z německé Bundesligy. „I díky tomu, že v Hradci Králové sídlíme, se nám podařilo navázat dlouhodobou spolupráci s místním fotbalovým klubem FC Hradec Králové. Už dvanáct let jsme oficiálním dodavatelem jejich sportovního oblečení,” vypráví Martin Kulka. Nejde přitom zdaleka jen o zápasové dresy. „Hráči od nás dostávají samozřejmě i veškeré tréninkové vybavení a oblečení dodáváme i vedení klubu, realizačnímu týmu nebo třeba masérům,” vysvětluje jednatel firmy JAKO.

Pro FC Hradec Králové to znamená dlouhodobou spolupráci, která přesahuje rámec dodavatele sportovního vybavení. Na novém malšovickém stadionu provozuje firma JAKO i oficiální klubový fanshop. V něm si přijdou na své všichni fanoušci hradeckých Votroků. Pořídit si zde mohou nejen dresy a další sportovní oblečení, ale také například batohy, hrnky, polštáře, náramky nebo plyšáky. Vše s originálním designem FC Hradec Králové.

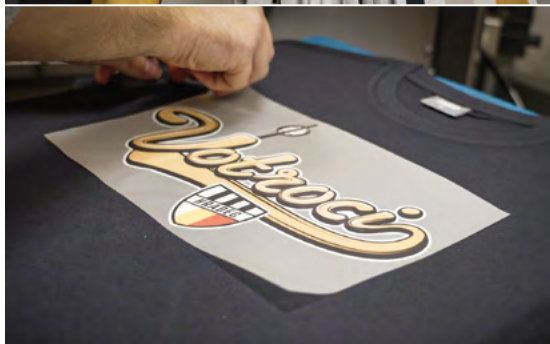
Potisk dresů má na starosti Pavel Borský. „Nedávno jsme pořídili nejmodernější tiskárnu s technologií DTF, která automaticky zasypává potisk lepidlem a zapéká ho. Tím šetříme čas a zajišťujeme perfektní výsledek. Z tiskárny vyjede už hotový

produkt," vysvětluje. Hradečtí fanoušci tak mají jedinečnou možnost koupit si přímo na stadionu dres s vlastním jménem na počkání. „To je v Česku docela unikát," říká s úsměvem Martin Kulka. Kromě dresů a dalšího textilu umožňují nové technologie firmě JAKO tisknout i na další materiály. Třeba na balóny, pantofle nebo otvíráky.

Proč kluby sázejí na JAKO?

Firma JAKO v České republice zdaleka nespoulupracuje jen s hradeckými Votroky. „Oblékáme i spoustu dalších klubů z celé České republiky. Našimi klienty nejsou jen fotbalové kluby, ale také například kluby volejbalové či házenkářské. Snažíme se hodně pracovat také s mládeží. Naši předností je, že všem našim klientům nabízíme stejný servis a služby, jako má u nás právě FC Hradec Králové," zdůrazňuje Martin Kulka.

Výhodou firmy JAKO oproti jiným značkám sportovního oblečení je i další servis, který klubům nabízí. „Není to jen o tom, že jim dodáme teplákovou soupravu a dresy, ale zároveň také navrhne a doděláme veškeré reklamy, čísla nebo loga. Kluby tak od nás dostanou už kompletní produkty, které k tomu svému sportu potřebují," popisuje jednatel firmy. Dalším z výrazných benefitů JAKO je flexibilita. Firma neomezuje kluby sezónními kolekcemi, ale umožňuje dokupovat vybavení, kdykoliv je potřeba. To je klíčové třeba při příchodu nových hráčů. Kluby tak mohou nakupovat vždy pouze to, co v ten daný moment opravdu potřebují. ■

Jak být vidět, slyšet a uspět?

Nový PR Institut má recept

„Chceme posouvat hranice v PR a komunikaci,“ říká zakladatel PR Institutu Miloslav Bartoň (na snímku vlevo). Přečtěte si rozhovor s jednatelem reklamní agentury Xantipa a mediální skupiny TN Média o vzniku a směřování nového projektu.

PR Institut – to zní dost ambiciózně. Co to vlastně je?

To jste trefil. Ambiciózní to určitě je. PR Institut je projekt, který jsme postavili na našich zkušenostech v PR, marketingu a práci s médií. Sdružujeme odborníky v oboru a nabízíme manažerům, firmám i politikům služby a kurzy, které jim pomohou nejen přežít ve světě komunikace, ale opravdu v něm uspět. Zjednodušeně řečeno: učíme lidi být vidět, slyšet a rozumět tomu, co dělají.

Takže nová agentura? Nebo něco víc?

Určitě víc. My už máme agenturu, která za sebou má řadu úspěšných projektů. A pak provozujeme vlastní média, což znamená, že známe komunikaci z obou stran. Máme zkušenosti s tím, jak věci fungují v médiích, jak se budují vztahy s veřejností i jak zvládat krizovou komunikaci. PR Institut vznikl právě jako přirozené propojení toho všeho.

Čím je PR Institut jiný? V čem je „přidaná hodnota“?

Naším klíčovým přístupem je flexibilita a schopnost přizpůsobit se potřebám každého klienta. Každý má jiné cíle a priority, a proto nabízíme nejen individuální služby, jako je styling, osobnostní koučink, mediální trénink nebo strategické PR poradenství, ale zároveň umíme reagovat na širší potřeby firem. Jedním z příkladů je školení zaměstnanců zaměřené na využití umělé inteligence, které firmám pomáhá být efektivnější a držet krok s technologickými trendy. Navíc na tato školení mohou firmy získat dotaci až 82 %. A co je důležité, všechny naše kurzy a služby vedou lidi s reálnou praxí – žádná teorie, jen skutečné zkušenosti z médií, politiky i firemního prostředí.

Počkejte, AI v PR? To zní trochu futuristicky.

Možná to tak zní, ale realita je, že AI už dnes mění způsob, jakým pracujeme a komunikujeme. Naše školení zaměřené na využití umělé inteligence pro firmy ukazuje, jak mohou zaměstnanci díky AI zefektivnit svou práci, ušetřit čas a zároveň zlepšit výsledky. Od automatizace rutinních procesů přes analýzu dat až po vytváření personalizovaných

kampaní – AI přináší možnosti, které byly ještě před pár lety nepředstavitelné.

Pro koho jsou služby PR Institutu určené?

Primárně pro manažery, majitele firem a politické reprezentanty. Ale máme i kurzy, které jsou otevřené širší veřejnosti. Chceme být partnerem těm, kteří mají ambice a potřebují pomoc s komunikací, prezentací nebo třeba zvládnáním krizových situací.

Vy už jste zmiňoval Xantipu a TN Média. Jak tyhle projekty souvisejí s PR Institutem?

Úplně zásadně. Díky Xantipě máme skvělé zázemí v PR a dlouholeté zkušenosti z různých kampaní. A díky našim médiím, jako jsou Salonky, Trutnovinky nebo Vrchlabinky, máme nejen know-how, ale i vlastní platformu, kde víme, jak komunikace reálně funguje. To nám umožňuje být flexibilní, inovativní a nabízet klientům něco navíc – reálné výsledky, nejen teorii.

Co vás osobně motivovalo k tomu, že jste se pustil do takového projektu?

PR a komunikace mě baví dlouhodobě. Je to fas-

cinující obor, kde se pořád učíte něco nového. A hlavně mě motivuje vidět výsledky. Když klient, který přišel nervózní z veřejného vystoupení, nakonec exceluje na konferenci, nebo když firma díky našim strategiím získá větší respekt na trhu – to je prostě skvělý pocit.

Jaké máte plány s PR Institutem do budoucna?

Naším cílem je neustále rozšiřovat nabídku kurzů a služeb, aby co nejlépe odpovídaly potřebám současného trhu. AI zůstává klíčovým tématem, které budeme dále rozvíjet, a zároveň se chceme více zaměřit na podporu firemních týmů. Velkou příležitost ale vidíme také v oblasti politického PR, které je specifické svou komplexností a nároky na strategické myšlení. Naším dlouhodobým cílem je, aby PR Institut byl vnímán jako značka, která kombinuje kvalitu, profesionalitu a inovace.

Kde vás zájemci najdou?

Nejjednodušší je podívat se na www.prinstitut.cz. Tam je přehled všeho, co nabízíme. A pokud se někdo chce rovnou zapojit, stačí nám napsat. Jsme otevření novým spolupracím i zpětné vazbě. ■

AI —
POMÁHÁ

Naučte se ovládat umělou inteligenci Připravte se na budoucnost!

Praktické školení pro
zaměstnance s certifikátem
a podpořené **státní dotací až 82 %**.

www.aipomaha.cz | www.prinstitut.cz

Hradec v raném středověku a poloha nejstaršího kostela

Proč se právě Hradec Králové stal nejvýznamnějším střediskem severovýchodních Čech? Při vzniku a vývoji města hrály klíčovou úlohu přírodní podmínky. Střed Hradce i jeho předchůdců v pravěku a raném středověku se nachází na návrší o ploše přibližně 13 hektarů, které postupně již od konce druhohor modelovaly vodní toky Labe a Orlice. Třetí, obvykle nevzpomínanou, menší, ale významnou vodotečí, byl Piletický potok, který obtékal návrší ze severu a ústil do Labe v místech dnešního muzea.

❦ RADEK BLÁHA, FOTO: ARCHIV MVČ

V 18. století jej stavitelé pevnosti přemístili dále k severu za pevnostní šance. Tehdejší vyústění do Labe dnes připomíná secesní můstek u městských lázní. Až ve druhé polovině 20. století došlo k výraznému zkrácení a napřímení jeho toku a dnes se vlévá do Labe až nedaleko železničního mostu. Všechny tyto i další vodoteče tvořily vzájemně propojenou vodní síť, mezi jednotlivými částmi se nacházely větší i menší mírně vyvýšené plochy, které byly již od pravěku osídleny.

Opevněná osada vznikla na hradeckém návrší již v pozdní době kamenné, zhruba kolem roku 3500 před naším letopočtem. I když šlo o lehké palisádové opevnění, přece to byla poměrně náročná stavba, pokud uvážíme, že obvod takto

ohrazeného areálu činil asi půl druhého kilometru. Daleko náročnější konstrukce hradby vznikla na přelomu střední a mladší doby bronzové asi ve 13. století před naším letopočtem. Byla to mohutná dřevěná stěna s hliněným náspem při její vnitřní straně zpevněným dalšími dřevěnými prvky. Tato hradba byla několikrát obnovena a chránila významné hradiště, které bylo důležitým střediskem. Jeho význam dokládají mimo jiné i nálezy zlatých předmětů.

Pozůstatky pravěké hradby posloužily po dvou tisících letech při výstavbě opevnění slovanského hradiště. Slovanské osídlení na území dnešního statutárního města máme doloženo asi od 8. století našeho letopočtu. Z tohoto období pocházejí pozůstatky osad nalezených v Třebši a v Plotištích. Pohřebiště z té doby, které tvořily skupiny mohyl, do jejichž náspů byl ukládán popel spálených nebožtíků spolu s milodary a později i nespálená těla, známe z Plačic a Slezského Předměstí. Snad již ke konci 9. století došlo, jak už výše naznačeno, k nové výstavbě opevnění na návrší nad Labem a Orlicí.

Toto hradiště mělo zpočátku úlohu útočiště pro obyvatele okolních osad. Jeho význam vzrostl po ovládnutí východních Čech Přemyslovci, k čemuž došlo nejpozději na konci 10. století. Hradiště se stalo střediskem severovýchodních Čech, o čemž svědčí i první písemné zmínky z konce 11. a průběhu 12. století, které připomínají, že v něm přechodně pobývali i někteří příslušníci vládnoucího přemyslovského rodu. Z plochy hradiště se v této době vydělila jeho severozápadní část jako samostatné opevněný okrsek, kde se nacházel knížecí palác a rovněž kostel. A právě u nejstaršího kostela se podrobněji zastavíme. Podle staré tradice se románská církevní stavba nacházela na místě pozdější gotické kaple sv. Klimenta, dnes pod Bílou věží.

Dokonce se vzhledem k tomuto starému zasvěcení uvádělo, že kostelík byl založen již na konci 9. století. Tento předpoklad však písemné ani archeologické prameny dosud nepotvrdily.

V roce 1971 se podařilo při výzkumu za domy čp. 143–144 na Velkém náměstí nalézt zlomek šesťboké keramické dlaždice s reliéfem lva. V roce 2023 se našel při stavbě teplovodu nedaleko Klíperova divadla další zlomek obdobné dlaždice s reliéfem gryfa, tedy bájného tvora s orlí hlavou a lvím tělem. Oba nálezy patří do skupiny tak zvaných vyšehradských dlaždic, které pocházejí z 11. a 12. století a tvořily podlahy nejvýznamnějších českých románských kostelů, mimo jiné baziliky sv. Vavřince na Vyšehradě, a odtud jejich název. Podle místa nálezu obou zlomků dlaždic lze soudit, že nejstarší hradecký kostel se nacházel nejspíše v severní či severozápadní části hradiště nedaleko knížecího paláce.

Snad na jeho místě či poblíž vyrostl krátce po roce 1225, tedy v době vzniku města, jehož 800. výročí

si letos připomínáme, klášter minoritů, který umísťujeme do míst bývalé vojenské nemocnice při ulici Na Hradě. Žebravý řeholní řád minoritů, založený na počátku 13. století sv. Františkem z Assisi, svou pastorační činnost zaměřoval právě na města a širší lidové vrstvy, a proto časná přítomnost těchto řeholníků v raně městském Hradci svědčí o atraktivitě místa. Středověkému městu se budeme věnovat i v následujících dílech tohoto seriálu. ■

INZERCE

25
Futurum
PROSTĚ LEPŠÍ JIŽ 25 LET

PROSTĚ
LEPŠÍ
ZÁBAVA

CineStar TOBOGA JUMP!

Chci do svého studia promítnout otevřenost

Po studiích hudební produkce v anglickém Southamptonu se Štěpán Bucher rozhodl otevřít své vlastní nahrávací studio v Hradci Králové. V rozhovoru pro Salonky se rozpovídal mimo jiné o tom, jak velký kulturní šok pro něj život v Anglii představoval. „I když je Anglie stále součástí Evropy, ten kulturní šok není úplně malý. To mě dost překvapilo a někdy i vyškoloilo. Postupem času jsem si uvědomil, že nepříjemné situace vítám, protože mě nutí růst,“ říká pětadvacetiletý muzikant. Proč své studio pojmenoval Padmaloka Recordings? A jak to vše souvisí s buddhismem, který se během jeho pobytu na Ostrovech stal jeho nedílnou součástí?

🗣️ MATĚJ HOLAŇ

Nedávno jste otevřel nahrávací studio. Jak byste ho představil?

Mé nahrávací studio se jmenuje Padmaloka Recordings. Pojmenoval jsem ho podle jednoho buddhistického centra v Anglii, které mě velmi ovlivnilo. Napsal jsem jim, zda mohou použít jejich název, a oni souhlasili. Chci do svého studia promítnout klid, otevřenost a přívětivost ke klientům, což byly hodnoty, které z Padmaloky vyzařovaly.

Jak jste se k buddhismu dostal? Bylo to něco, co jste objevil právě v Anglii?

Když jsem v roce 2019 začal studovat v Southamptonu, hledal jsem ubytování. Narazil jsem na nabídku od buddhistického centra, které nabízelo volnou ložnici. Šel jsem se tam podívat a hned při vstupu mě to prostředí oslovilo. Privítání od vedoucího Dhammavijayi bylo velmi příjemné a něco ve mně spustilo. Začal jsem se o buddhismus zajímat, zjistil si více o meditaci a do centra jsem začal pravidelně docházet. Později jsem na

týden odjel do Padmaloky, buddhistického centra v Norfolku poblíž města Norwich.

Co pro vás buddhismus znamená a jak vás ovlivňuje v běžném životě?

Hlavní součástí buddhismu je pro mě meditace. Je důležité si uvědomit, že meditace nemusí být vždy příjemná. Měla by se především dělat pravidelně. Nezáleží na tom, jestli na konci máte pocit, že to bylo dobré, nebo ne. Hlavní je, že jste meditovali, a jdete dál. Meditace by měla mít transformativní funkci – měla by vám něco ukázat nebo pomoci něco si uvědomit.

Máte i v Česku nějakou komunitu, v rámci které se potkáváte?

V Česku bohužel ne, ale s lidmi z Anglie často voláme přes videohovor. Každou sobotu se účastním řízených meditací, takže jsem stále součástí centra alespoň na dálku. Několikrát do roka navštěvuji tato centra i osobně.

Jak jste vlastně došel k tomu, že byste chtěl studovat hudební produkci v Anglii?

Hudba mě baví už od devíti let, kdy jsem začal hrát na kytaru a bicí. Po střední škole jsem si nebyl jistý, co bych chtěl dál studovat. Hlásil jsem se na HAMU, ale tam šlo jen o vážnou hudbu. Zkoušel jsem to dvakrát, ale bylo to hodně náročné. Požadovali hluboké teoretické znalosti a orientaci ve vážné hudbě, což jsem tehdy neměl, protože mě zajímaly spíše jiné žánry. Nakonec jsem začal studovat cestovní ruch na Univerzitě Hradec Králové, ale po devíti měsících jsem zjistil, že to není pro mě ta správná cesta. V té době mi kamarád řekl, že studuje hudební produkci v Anglii. To mě hned zaujalo, podíval jsem se na jejich webové stránky a poslal přihlášku. Bylo to docela narychlo – přihlášku jsem podával v květnu a v říjnu už jsem na školu nastoupil.

Měli tam nějaké přijímací řízení?

Chtěli po mně motivační dopis a ukázky toho, co jsem v minulosti vytvořil. Díky tomu, že jsem už v Malšovicích měl místnost, kde jsem mohl nahrávat, to bylo o něco jednodušší.

Na kolik přijde studium v Anglii?

V Anglii funguje systém, kdy vám studium financuje Student Loans Company, což je organizace přímo pod anglickou vládou. Všechny vysoké školy tam jsou v podstatě soukromé, žádné

veřejné školy tam nejsou. Jeden rok studia stojí 9 750 liber, což je zhruba 300 tisíc korun. Takže za tři roky studia anglické vládě dlužím přibližně milion korun. Mají to však velmi dobře nastavené – splácíte na základě svého příjmu. Pokud si vyděláte nad určitou hranici, splácíte, pokud ne, neplatíte nic. Po třiceti letech se půjčka anuluje, bez ohledu na to, kolik jste splatili. Jejich myšlenka je, že vzdělání je tak kvalitní, že se investice vrátí. Pro Čechy je hranice příjmu, od které začínáte splácet, tuším 40 tisíc korun měsíčně. Splatíte devět procent z částky, která tuto hranici přesahuje. Takže pokud si vydělám 41 tisíc, splatím devět procent z jedné tisícikoruny.

Jaké byly ty první momenty, když jste do Anglie přiletěl? Necítil jste se v cizí zemi poněkud osamoceně?

Prvních pár měsíců jsem se opravdu cítil osamoceně. Neměl jsem tam moc kamarádů, chyběla mi rodina i čeština. I když je Anglie stále součástí Evropy, ten kulturní šok není úplně malý. To mě dost překvapilo a někdy i vyškolo. Postupem času jsem si uvědomil, že nepříjemné situace vítám, protože mě nutí růst. První rok byl náročný – hodně mě to ošlehalo a naučil jsem se psychologicky pracovat sám se sebou, abych se z toho nezbláznil. Finančně jsem měl vše, co jsem potřeboval, rodiče mi hodně pomohli, takže jsem v tomto ohledu rozhodně neustrádal.

Jak jste mluvil o tom kulturním šoku, co pro vás bylo nejhorší?

Třeba přehnaná vstřícnost, která byla někdy až hraná. My Češi jsme zvyklí často říkat, co si myslíme, a když jsme naštvaní, je to na nás vidět. Angličané to mají jinak – nikdo vám neřekne, že je na vás naštvaný, a nedá to najevo, i když vás nemá rád. Setkal jsem se s tím například v pracovních kolektivech. Vypadalo to, že jsme zadobře, ale pak jsem zjistil, že o mně za zády nemluví příliš hezky.

V čem vás roky v Anglii posunuly v osobním rozvoji?

V Anglii jsem strávil lehce přes čtyři roky – tři roky na škole, rok v práci a několik dalších měsíců ve studiu v Manchesteru. Získal jsem mnohem větší odvalu a naučil jsem se lépe zvládat nepříjemné situace. Také jsem se výrazně zlepšil v angličtině. Když jsem tam poprvé přiletěl, myslel jsem si, že anglicky mluvím dobře, ale první dva až tři týdny jsem nerozuměl skoro ničemu. Britský přízvuk byl úplně jiný než to, co jsem se

učil ve škole. Po nějaké době ale přišel zlom a postupně jsem se adaptoval. V oboru hudební produkce jsem se zlepšil díky tomu, že jsme neustále něco nahrávali a pracovali se zvukem. Zároveň jsem se zdokonalil i v hraní na hudební nástroje. Velký vliv na mě měl také buddhismus, o kterém jsme už mluvili. Snažím se být co nejlepším člověkem, jakým mohu být.

Co považujete za nějaký velmi zajímavý zážitek, který jste tam prožil?

Těch zážitků bylo opravdu hodně. Jeden z těch výraznějších byl, když jsem zašel na zápas Premier League. Tehdy hrál Southampton proti Leicesteru. Fotbal mě sice nijak zvlášť nezajímá, ale kamarád měl volné lístky a pozval mě. Byl to neskutečný zážitek. Když domácí tým dal gól, celý stadion propukl v ohromnou bouři. Během stáže v nahrávacím studiu v Manchesteru jsem si teprve uvědomil, jak moc tam místní fotbal prožívají. První otázka, kterou mi často pokládali, byla: „Kterému týmu fandíš?“ A to bez ohledu na to, s kým jsem mluvil – ať už šlo o kteroukoli společenskou vrstvu, fotbal byl vždy téma číslo jedna.

Jak jste se dostal ke stáži v nahrávacím studiu v Manchesteru?

Po dokončení školy v Southamptonu jsem věděl, že si chci otevřít nahrávací studio doma v Česku. Abych to mohl udělat co nejlépe, potřeboval jsem zkušenosti z praxe. Napsal jsem asi do dvaceti nahrávacích studií po celé Anglii s tím, že hledám neplacenou stáž, kde bych mohl získat zkušenosti. Ozvali se mi pouze z jednoho studia v Manchesteru. Jmenuje se HQ Studio a nachází se v poněkud zapadlejší části Manchesteru. Studio vlastnil Michael Vindice, který dříve pracoval ve slavném Abbey Road, kde nahrávali například Beatles. Letěl jsem na pohovor bez větších očekávání. Říkal jsem si, že pokud to nevyjde, vrátím se do Čech. Nebyl jsem tedy nijak nervózní, a možná právě to mi pomohlo. Michael mi později řekl, že mi pomohlo i to, že jsem měl vystudovanou školu.

Jak dlouho jste tam zůstal?

Původně jsme se domluvili, že by bylo ideální, kdybych tam zůstal rok. Po dvou měsících se ale objevily jisté rodinné situace a musel jsem se vrátit do Česka. Ty dva měsíce byly ale velmi intenzivní. Ve studiu jsem byl téměř každý den a postupně jsem začal dostávat i zaplacení, což jsem vůbec nečekal.

Co vám angažmá v HQ Studiu dalo do další práce?

Upřímně, ty dva měsíce mi daly víc než tři roky na vysoké škole. V Manchesteru jsem byl hozený do vody – Michael byl dost přísný, takový „Gordon Ramsay“ ve studiu. Snažil se ze mě dostat to nejlepší, i když tvrdým způsobem. Když jsem udělal chybu, vždycky mi ji pořádně vytkl, takže jsem se rychle naučil, jak se chybám vyhnout. Nejvíc jsem si ze stáže odnesl schopnost pracovat s klienty. Na vysoké škole jsme se věnovali hlavně teorii, ale tam jsme s reálnými klienty nepracovali. V HQ Studio přicházel různí lidé s odlišnými temperamenty a jako producent jsem se musel rychle naladit na jejich vlnu a pochopit, co přesně potřebují. Naučil jsem se také pracovat rychle – byl to takový „fast-foodový“ přístup. Klient přišel a za hodinu nebo dvě měl hotovou písničku se vším všudy. Rychlost šla někdy na úkor kvality, což jsem si sám pro sebe vyhodnotil jako něco, co nechci ve svém vlastním studiu dělat. Kladu důraz na kvalitu, i když to zabere víc času.

Jaké byly ty temperamenty umělců, kteří k vám do studia chodili nahrávat?

Protože HQ Studio bylo jedno z nejlevnějších studií v Manchesteru, často k nám chodili lidé z nižších sociálních vrstev. Nejčastějšími klienty byli rappeři. Práce s nimi mě naučila hodně – i ti, co vypadali drsně a nepřístupně, byli ve skutečnosti velmi slušní a pokorní. Poprosili, poděkovali a byli za moji práci vděční. I na první pohled „gangsteři“ měli v sobě jisté gentlemanství, které je pro Anglii typické. Samozřejmě jsem pracoval i s jinými žánry – nahrával jsem například s operním zpěvákem nebo skvělou violoncellistkou. Myslím, že mám určité vlohy pro práci s lidmi. Snažím se být otevřený a rychle poznat, jaký typ člověka mám před sebou. Vždycky si s nimi nejdřív popovídám, než se vrhneme na nahrávání.

Jací lidé k vám chodí do vašeho studia tady v Hradci?

Nejčastěji ke mně chodí zpěvačky, které si doma skládají písničky s kytarou. Pošlou mi své demo a já k tomu vytvořím instrumentál a aranžmá. Poté nahrajeme zpěv, udělám postprodukci a je hotovo. Nedávno u mě nahrávala kapela White Fruit Honey, což jsou víceméně profesionálkové, kteří vědí, co chtějí. Rád s nimi pracuji, protože si většinu materiálů nahrají sami a já se starám o technickou část u počítače. Měl jsem tu i rappera, ale zajímavé je, že za mnou do Hradce jezdí také jeden Angličan, který žije v Česku. Společně jsme už vytvořili spoustu písniček. Když přijede, obvykle tu přespí a dva až tři dny intenzivně pracujeme na jeho projektech.

Vy sám jste aktivní v nějaké kapele, nebo se věnujete pouze produkci?

Mám vlastní kapelu Skerry Close, která je pojmenovaná podle ulice, kde jsem bydlel v Manchesteru. Začal jsem tam nahrávat své vlastní písničky a po návratu do Hradce jsem k projektu přizval další muzikanty – vše jsou to moji kamarádi z Hradce. Je to spíš volnočasová aktivita, nijak to nehrotíme. Písničky, které pro Skerry Close skládám, jsou inspirované Nickem Cavem, Leonardem Cohenem a Johnem Frusciantem. Kromě toho účinkuji v kapele Wild West, která hraje jižanský rock. Tam jsou o dost starší a zkušenější muzikanti, takže se od nich hodně učím. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Lokální patriotismus

Bylo to někdy v polovině ledna, kdy jsem měl namířeno do jedné z kaváren na Velkém náměstí v Hradci Králové, kde obvykle dělám rozhovory se zajímavými osobnostmi města do následujícího vydání magazínu Salonky. Přišel jsem trochu s předstihem, usedl ke stolu, objednal si kafe, z tašky vytáhl diktafon a čekal na zpovídání. Koušek ode mě seděli dva pánové a jeden říká druhému:

„Honzo, já ten tvůj patriotismus moc nechápu. Stačí, když někdo kvůli něčemu kritizuje Hradec, a můžeš se zbláznit. Stojí ti to za to?“ kroutil hlavou nechápavě.

Honza se díval směrem k baru, zamyslel se a odpověděl. „Ty jsi, Mirku, bydlel v Praze, pak studoval v Brně, dlouho jsi byl v Německu a před rokem ses přiznal do Hradce. Ty vůbec nemůžeš pochopit nějaké kořeny a vztah k místu, kde člověk žije od narození. A to je můj případ. Studoval jsem tady, žiju v něm, mám tady rodinu a plno přátel, město miluji a nedám na něj dopustit. Myslím, že to tak bude do konce mých dnů.“ Mirek sice připustil, že na tom něco bude, ale přesto si neodpustil poznámku. „No právě. Nemáš žádný odstup, který jako nomád mám já. Můžu vidět více z nadhledu věci, které už ty jako patriot nevidíš nebo vidět nechceš. A v tom je mezi námi rozdíl. Ty totiž budeš město hájit i tehdy, když se v něm bude dít něco špatného,“ argumentoval.

Pak nastalo delší ticho, oba muži si dali dvojku vína a Honza připustil, že by Mirek mohl mít v něčem pravdu, protože odstup je v mnoha ohledech důležitý. „Asi to, co říkáš, tak částečně bude. Zajímám se ale i o věci kolem sebe a mnohdy okolí štve, jak jsem k něčemu kritický. Jsem sice lokální patriot, ale nejsem žádný domácí nacionalista. Jen se identifikuji s místem, kde celý život žiju, chci, aby se tady dobře žilo, a nemusel jsem se stěhovat jinam. Snad to tak už zůstane,“ pozvedl číši vína Honza a s Mirkem si přitukl. Musel jsem konstatovat, že mě zaujalo, jak dva rozdílné názory nenašly přátelství lidí, jak to často bývá. To už se otevřely dveře a do kavárny vstoupil zpovídáný. Moje první otázka nemohla znít jinak: „Považujete se za lokálního patriota?“ „Někdy ano, někdy ne,“ odpověděl dvojznačně a pokračoval, li jsme v rozhovoru. ■

Pokud ještě vylezeme na jeviště, budeme hrát

Zní to možná téměř neuvěřitelně, ale je tomu tak. Dnes už ikonická královéhradecká kapela Lokálka, která si při svých vystoupeních zakládá na „parodickém“ repertoáru, je na hudební scéně už půl století a do druhé padesátky vstoupila letos. Za dobu své existence si získala početné publikum a rozhodně chce v hraní a vystupování i nadále pokračovat. U jejího zrodu byl baskytarista Ladislav Hübelbauer a o čtvrt století později do kapely vstoupil kytarista Přemysl Dolan. Oba muzikanti se v rozhovoru pro Salonky podělili o své myšlenky a pocity související právě s Lokálkou.

🎸 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV LOKÁLKY

Legendární hradecká „tragedy country“ kapela, jak stojí na jejím webu, loni oslavila padesátiny. Půl století je dlouhá doba, co vám v tu chvíli šlo hlavou?

Ladislav Hübelbauer: Je to zázrak, nenapadlo by mě, že kapela bude držet pohromadě tak dlouhou dobu, jezdit a stále hrát ty naše „parodie“. Je to ne-sktečné.

Přemysl Dolan: Mně celkem logicky přišlo na mysl, že jsem s Lokálkou vstoupil do středního věku. Když jsem do kapely před zhruba pětadvaceti lety nastoupil, nepřemýšlel jsem o tom, že v ní budu tak

dlouho hrát. Je to kus života. Trochu mě to přivedlo k soukromému bilancování.

Jak jste toto jubileum oslavili?

LH: Loňským koncertem v hradeckém Aldisu. Myslím, že to bylo velice pěkné a důstojné.

PD: Byla to první akce, kterou jsme dělali sami, a hodně nám s ní pomohli člen kapely Radek Novák a také Jaroslava Burešová, která nám dělá management. Rozhodli jsme se, že to pro naše fanoušky chceme uspořádat ve větším stylu, a pozvali jsme si hosty, se kterými nám bylo dobře. Moc se to podařilo.

Co je klíčem k tomu, aby hudební formace vydržela pohromadě tak dlouhou dobu?

LH: Podle mě je asi pro Lokálku nejdůležitější, že se sešel typ lidí, kteří si sedli povahově a lidsky. Samozřejmě na jevišti vždy hrály roli texty – parodie Ladislava Straky. Důležité bylo také vystupování, aby bylo na co koukat, zároveň byl tím text ještě povýšen, a také samozřejmě muzika. A na tom je založena naše soudržnost.

PD: U Lokálky bude jednotlivým prvkem souznění jednotlivých členů a určité základ tvorby, kterou interpretujeme, protože to jádro je napsané už mnoho let. Většinu toho napsal kapelník Láďa Straka a několik dalších lidí. Možná jsem se o něco ochudil, protože jsem tam nebyl od začátku, ale když jsem nastoupil, kapela už měla dětské nemoci dávno za sebou, už to bylo zaběhnuté. Vzpomínám si, že mě jako kumpána do kapely dohodil vydavatel a producent Vláďa Růža v době, kdy se chystal odejít Petr Havrda, dnešní kytarista Žalmanů. Byla tedy potřeba nějaká náhrada a asi jsem tam zapadl. Mám radost, že se naše koncerty lidem líbí, je to vlastně vkusná lidová zábava a nás to stále baví.

Když se vrátíme do doby před padesáti lety, co bylo impulsem k založení Lokálky a kdo byl tím hlavním iniciátorem?

LH: Hlavním impulsem byla iniciativa Ládi Straky, který si z naší party, s níž jsme jezdili na vandry a hráli po hospodách, půjčil našeho banjistu Libora Sedláčka a dal na krajskou Portu dohromady kapelu Skomolous. Ta se po krátké době rozpadla a poté vznikla Lokálka. Parodické texty jsme hráli až od roku 1977.

Kolik muzikantů se zatím v kapele vystříдалo?

LH: Od začátku prošlo kapelou dvacet sedm muzikantů včetně několika žen. Od té doby, co hrajeme „parodie“, už to tak nebylo. Vystupovali jsme více-méně ve stabilním pětičlenném složení a to trvá až do dnešní doby.

PD: Posledních asi pětadvacet let je sestava stejná.

Lokálka bohužel zažila i smutné chvíle spojené s úmrtími kapelníka Ladislava Straky, konferenciéra, zpěváka Václava Součka a také klávesisty Jiřího Gregora. Jak tyto události zasáhly do chodu skupiny?

LH: Myslím si, že každý, komu se stane, že někdo odejde, se snaží pokračovat. Někdy to vyjde, někdy ne. Protože jsme neměli tak špičkového textaře, jako byl Láďa Straka, obnovili jsme písničky, které jsme kdysi hráli, ale problém to byl.

PD: On byl navíc hodně sečtělý a všímavý novinář, spíše introvert, který se trochu smál pod vousy, nacházel v denních situacích skrytou komiku, uměl se slovy náramně pracovat a povznést parodii na vyšší úroveň. V této souvislosti ještě musím zmínit velkou ztrátu, když před dvěma lety zemřel už zmíněný novinář, konferenciér Lokálky i zpěvák Václav Souček. Tento letitý redaktor Českého rozhlasu v Hradci Králové, kde čtvrtstoletí uváděl Glosu Václava Součka, za to v roce 2005 obdržel novinářskou Cenu Ferdinanda Peroutky. Když odešel, zjistili jsme, že byl v konferenciérské oblasti v Lokálce téměř nenahraditelný, kdy nadhledem a humorem dokázal zaujmout publikum. V kombinaci s hraním Lokálky to fungovalo perfektně.

Předpokládám tedy, že členové Lokálky mají velký smysl pro humor.

LH: Důležité je, aby si člověk dokázal udělat srandu sám ze sebe, a to my asi umíme.

PD: My ten nadhled máme, děláme si vzájemně, ale laskavě, ze sebe legraci a neurázíme se. Jak se s nadsázkou říká, neštěstí jednotlivce, štěstí kolektivu. Když někdo udělá nějakou chybu, ostatní se tím krásně pobaví. Je hodně osvěžující nebrat se příliš vážně.

Máte ve svém repertoáru nezapomenutelný hit?

PD: Asi každý, kdo poslouchá Lokálku, bude znát Žíznivou ženskou a fanoušci ji zpívají s námi. Těch nosných hitů bude ale více.

Jak vypadá vaše diskografie? Kolik jste vydali alb?

PD: První tři byly záznamy živých koncertů. V roce 1992 vyšlo Tragedy country, v roce 1994 Jak nám zobák narost a v roce 1996 jsme vydali Císařský

řez. Potom v roce 1998 vyšel Co dům dal, pátá deska s názvem Archivní ročník 1974 vyšla v roce 2002. Zatím poslední CD jsme vydali v roce 2015 a jmenuje se Svět(l)u vstříc, které jsme jako koncert natočili v Divadle Jesličky. Lokálka navíc jednou vyhrála soutěžní hudební festival Porta.

Kdo jsou vaši fanoušci?

LH: Máme velice generačně pestré publikum, od malých dětí přes mladé lidi až po starší generaci, která asi převažuje.

PD: Mladých lidí bude určitě méně, i když se Lokálka dědí v rodinách. Samozřejmě máme radost, když se na našich koncertech objevují mladí lidé. Dokonce nás poslouchá i moje sedmnáctiletá dcera, což mě těší. Mezi fanoušky je to tedy generačně propojené, ale většinu publika dnes tvoří dříve narození, přece jen je Lokálce už více než padesát let.

Mohli byste představit současně obsazení kapely?

PD: Začneme od kytaristy a výborného zpěváka Radka Nováka, který má ještě další hudební projekty. Dále je to Ladislav Hübelbauer, jenž basou tvrdí

muziku už padesátý první rok, potom frontman, zpěvák František Zapadlo, zpěvák, hráč na banjo, recitátor a velmi viditelná postava na jevišti Jiří Pirner, klávesistka a zpěvačka Petra Kolátorová řečená Kvasna a já, Premysl Dolan, hraju na elektrické kytary a zpívám.

Co konkrétně vás přivedlo k hudbě a kdy to bylo?

LH: Někdy v deseti letech se mi kytary líbily jako nástroj, ale nic jsem o nich nevěděl. Rodiče mi ji koupili pod podmínkou, že se na ni budu chodit učit hrát. Přihlásili mě do školy, kde byl takový starší učitel, který už při první hodině přede mě dal noty a partitury. Rok jsem vydržel a po prázdninách, když jsem přišel do školy, pan učitel se nedostavil, protože zemřel. Kytara šla až do čtrnácti let do kouta. Pak jsem ale zjistil, že by to mohlo fungovat na holky, tak jsem se k ní vrátil.

PD: Na základní škole, to mi bylo deset nebo dvanáct let, jsme měli turistický oddíl a náš vedoucí hrál na kytaru trampské písničky. Mně se to moc líbilo, tak jsem přesvědčil rodiče, aby mi koupili kytaru, a začal jsem docházet do tehdejšího závodního klubu. Učitel mi řekl, co mám hrát, a pak šel dolů na pivo, aby to nemusel poslouchat. To mě přivedlo k hudbě, hlavně mě to ale bavilo, hrál jsem s kapelama a vydrželo mi to dodnes. Později jsem docházel k Mirkovi Hulánovi z Poutníků v Brně, kde jsem studoval vysokou školu, a ten mě učil dva roky. A pak už mě vzali do Lokálky.

Kdybyste měli stručně charakterizovat hradeckou Lokálku, co byste řekli?

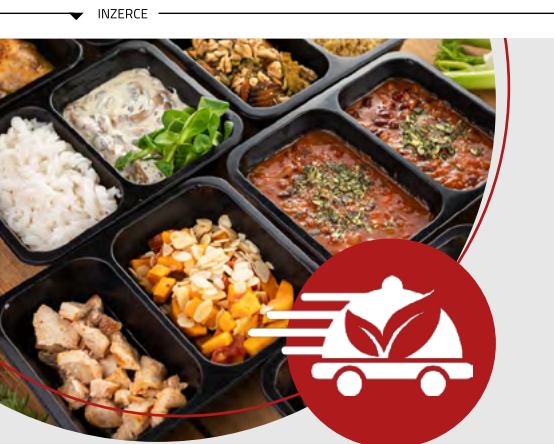
LH: Je to ukázka „lidové“ zábavy, ale neprvoplánové a hlavně na úrovni.

PD: Podle mě je to stále dobrá parta lidí, s nimiž si máme co říct, která baví nejen sebe, ale i své okolí. To nás stále nabíjí energii pro další společné hraní a vystupování.

Kam bude kapela směřovat v dalším půlstoletí?

PD: Po těch ztrátách, které jsme zmiňovali, jsme měli různé myšlenky, ale nakonec jsme se shodli, že budeme pokračovat, dokud nám bude sloužit zdraví, bavit nás hrát a mít publikum. Samozřejmě budeme muset do toho našeho počínání vnést něco nového. Například třeba oprášíme staré skladby, které se nehrály třicet let. Budeme se také snažit opatrně hledat nějaké další textové impulsy. Chuť hrát a vystupovat stále máme.

LH: Vidím to obdobně. Pokud budeme mít sílu a vylezeme na jeviště, budeme hrát. ■

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

Umíme kouzlit.

Vaše starosti s tiskem
snadno proměníme
na naši radost ze zakázky.

www.pratr.cz

Trocha nostalgie Hradečáky

určitě nezabije – 26. díl

V roce 1963 přijel do Hradce Králové na Střelnici poprvé západní a velice kvalitní anglický dixieland Chris Barber a všichni milovníci této muziky a hlavně všichni hradečtí muzikanti tento mimořádný koncert navštívili. Pamětníci, kteří si tenkrát přišli poslechnout tuto vynikající kapelu, na tento večer vzpomínají do dnešních dnů. Samozřejmě tam nemohl chybět ani Ota Štantejský, který byl výkonem muzikantů nadšený a naprosto ho ovlivnili v jeho budoucí jazzové kariéře. I jeho kamarád a hudební kolega saxofonista Mírek Pacholíček si i po šedesáti letech vzpomíná na detaily z koncertu a i na něm zanechal tento večer v dobrém slova smyslu následky pro jeho další hraní tohoto repertoáru v hradeckých kapelách.

Dixieland Chris Barber zahrál i skladbu Cizinec na pobřeží, kterou ihned Ota Štantejský převzal do svého repertoáru, a právě tato melodie ho potom provázela celý jeho muzikantský život. Od roku 1963 hrál klarinetista Štantejský tuto skladbu pravidelně při téměř všech svých vystoupeních. Pokud ji návštěvníci na různých akcích, čajích a plesech neslyšeli hrát, téměř vždy si ji vyžádali a Ota si tento jazzový klenot rád zahrál.

Skladbu Cizinec na pobřeží ve světě proslavil výborný klarinetista Bernard Stanley Bilk známý jako Mr. Acker Bilk a kdo potom slyšel hrát v rozhlá-

se Cizince na pobřeží v podání Oty Štantejského, říkal, že prý nebylo k rozoznání, který z klarinetistů tuto světovou skladbu hraje. Oba muzikanti se narodili ve stejném roce, oba to byli samoukové, kteří toho potom ve svém životě na hudebním poli hodně dokázali. Ota se díky své pili vše naučil sám, vždyť ve svých začátcích vůbec neznal noty. Jako mladý začal v dixielandu a tam žádné noty nepotřeboval. V pozdějších letech, když začal hrát v Big Bandu, vše dohonil, protože, jak je všeobecně známo, v Big Bandu se hraje zásadně podle not.

Hradecký saxofonista a klarinetista Ota Štantejský se narodil 19. 10. 1929 v Řetůvce v okrese Ústí nad Orlicí, ale celý svůj plodný hudební život strávil ve svém milovaném Hradci Králové. Již jako šestnáctiletý kluk se zajímal o muziku a v těchto mladých letech inklinoval k swingové a jazzové hudbě. Po druhé světové válce založil novohradecký rodák Ladislav Bareš u nás v Hradci Králové swingovou kapelu Alfa klub, a právě na koncertech této kapely byl mladý Ota častým návštěvníkem. Do úžasných swingových skladeb éry kapel Ellingtona a Basieho se mladý začínající muzikant naprosto zamiloval a již mu to zůstalo. (Ladislav Bareš ale bohužel pro hradecké příznivce této muziky odešel krátce nato do Liberce a právě tam hned po svém příchodu založil výbornou kapelu, která patřila k těm nejlepším v teh-

Na zdraví s kamarádem bubeníkem Rolandem Stolzem

dejším Československu. V pozdějších letech si pro své mimořádné úspěchy vysloužil přezdívkou Král severu.)

Pan Štantejský začínal v Hradci Králové hrát v roce 1947 v kapele Dixieland a postupně v našem městě vystřídal spoustu dalších uskupení. Byly to např. velký orchestr Zdeňka Slabého a hned po něm Mírka Mužíka. Další v řadě orchestrů, které hrály na Střelnici ve velkém sále, byl Swing club Oty Petra a Combo D Jiřího Dvořáka, které účinkovalo dole v malém sále. Zahrál si i v orchestru Fontána v PKO a dlouhá léta působil jako stabilní hráč v saxofonové sekci Big Bandu, který vedl Mírek Mužík. Dále to byl Big Band Aldis Jiřího Beneše a Jiřího Pavlíka, který se později přejmenoval na dnešní Big Band Jiřího Pavlíka. Jeho srdeční záležitostí se také stala kapela, která hraje ještě dodnes ryzí jazz, Art Jazz Band Josefa Strnady. Zde se cítil velice dobře a repertoár, který zde hrál, mu naprosto vyhovoval. Navíc zde hrál na bici jeho velký životní přítel Roland Stolz, a když později přišel do této kapely jeho další kamarád Mírek Pacholíček, úroveň této populární kapely se ještě zvýšila.

Za zmínku stojí i vzpomínka na šedesátá léta, na tehdejší odpolední čaj na Střeláku, kam chodilo pravidelně až dvanáct set návštěvníků. Byla to doba, kdy mladí pánové chodili na taneční

Kapela Oty Petra - šedesátá léta

zábavy zásadně v obleku a kravatě. Na Štěláku byl hlavním pořadatelem pan Titl a v Palmové zahradě to byl jistý přísný pán, kterému jsme říkali Prezident. A právě titlo pánové dbali, aby se do sálu nedostal nikdo, kdo by nebyl slušná a na úrovni oblečen. Konkrétně v kapele Mirka Mužíka se v té době sešli muzikanti, kteří ctili svého kapelníka, hráli srdcem a právě podle toho se zde taneční zábava odvíjela. Ke všemu samozřejmě přispíval i klarinetista a saxofonista Ota Štantejský, který byl vždy postavou ze všech nejvyšší, a byl proto ze všech muzikantů na jevišti nejvíce vidět. Zažilo se tam spoustu legrace a Ota měl na Štělák jen ty nejlepší vzpomínky. Právě podle jeho vyprávění by se toho dalo hodně napsat pro pobavení lidí, kteří tam tenkrát chodili poslouchat muziku, ale hlavně si zatancovat twist a později oblíbeného holanďana.

Nikdy jsem si nemyslel, když jsem jako sedmnáctiletý kluk chodil právě na Štělák na čaj, že Ota se jednou stane mým dobrým kamarádem. Byl to výborný vypravěč, slušný člověk, mimořádný klarinetista a saxofonista a setkání s ním bylo vždy velice příjemné. Jeden čas jsme chodili pravidelně na kus fečí a čtvrtku vína do denní vinárny U Černých v Chelčického ulici a Ota tam měl samozřejmě jako vždy hlavní slovo.

Mladý saxofonista Ota Štantejský

Dalšími pravidelnými hosty tohoto sezení byli bubeník Roland Stolz, saxofonista a kapelník Jirka Beneš, uznávaný hradecký expert na jazzovou muziku Olda Žaloudek a karikaturista a milovník jazzové a swingové muziky Standa Rejchrt. Páni muzikanti vzpomínali na své hudební zážitky, kdy třeba jezdili na různá vystoupení, např. s Evou

Olmerovou, Milanem Chladilem a dalšími tenkrát známými hudebními osobnostmi. Těch vzpomínek bylo tolik, že jsme se vždy těšili na další posezení u dobrého vína. Vše však jednou skončí a konec našeho pánského pravidelného setkání nastal, když se na nás začali nabalovat další milovníci muziky a vína. Právě Ota byl tím vyhledávaným a oblíbeným terčem, kolem něj se vytvořila skvělá parta lidí, kteří se každý pátek dopoledne přišli pobavit k Černým. Bývalo tam veselo, hrálo se tam a přišla spousta nácteených kamarádů a kamarádek. Hodně k tomu přispívali i majitelé Zdeněk a Květa Černých, kteří vytvářeli pro tyto páteční hosty naprosto domácí a kamarádké prostředí.

Tradice pátečního dopoledne ve vinárně U Černých trvá dodnes, ale bohužel již v jiném složení, protože lidé přicházejí, ale také odcházejí.

Hradecký Cizinec na pobřeží prožil celý svůj život s paní Květou, výbornou kuchařkou a hospodyní, která se o něho po celé jejich manželství vzorně starala. Hodně často se o ní vyjadřoval, že si vzal nejkrásnější ženu. Květuška, jak jí říkal, je ročník 1923, pochází z Holic u Hradce Králové a v loňském roce oslavila 101. narozeniny stále v plné svěžesti. Jednou, ještě jako mladý muž, jel Ota na Moravu za příbuznými právě přes Holice a během zastávky v tomto městečku se tam náhodně s paní Květou potkal. Byla to z jeho strany láska na první pohled a už to pohledné děvče z Holic nepustil. Později se konala svatba a celé manželství potom strávili v Hradci, kde Ota pracoval v Městském stavebním podniku nejprve jako malíř a později jako mistr malířů. Postavil pro sebe a paní Květu krásný dům s otevřeným schodištěm, které vedlo do jeho pokoje. Tam měl své hudební království, ve stojanu tenor saxofon, soprán saxofon a svůj oblíbený klarinet.

Ota byl křtěný jako Otto, ale ke dvěma t se nikdy moc nehlásil. Byl to velký vtipálek a téměř nikoho nenechal na pokoji. Naopak si velmi vážil většiny lidí kolem sebe, uznával ty, kteří něčeho dosáhli v kterémkoliv oboru. Po Hradci ve své době běžela také tato fáma: Jednou šli kolem hospody U Karla dva kamarádi a zevnitř se

Paní Květa Štantejská, 101 let, s kamarádkou Táňou

ozývala nádherná muzika. Ten jeden povídá: „Pouštějí si tam určitě na CD Cizince na pobřeží s Acker Bilkem.“ A ten druhý odpovídá: „To není Acker Bilk, ale Ota Štantejský, dnes tady hraje ART Jazz Band Josefa Strnady.“ I já mohu potvrdit, že když hrál Ota Cizince, bylo to k nerozeznání, úžasné tóny, kdy jeho klarinet dozrál s tím charakteristickým dechem, kdy některý tón zní z nástroje už jenom jako výdech.

I když měl Ota žigulíka, a to bylo v té době kvalitní auto, skoro vůbec s ním nejezdil. Později myslím přešel na toyotu, ale ani v tomto autě si moc nepojezdil. Nejraději měl své oblíbené kolo a na tom si mohl zajet po celém Hradci někým na dobré pivo. Ota byl vášnivý rybář. Na levém břehu Orlice u Malšovic měl chatu, kde rád trávil svůj volný a často tam i přespával. Jeho dalším velkým koníčkem byly houby a nejvíce chodil na Černou stráň a svoje místa měl i za hájovnou U Dvou Šraňků. Miloval fotbal a pravidelně navštěvoval se svým kamarádem Rolandem Stolzem zápasy svého FC Hradec Králové. Tak to byl Ota Štantejský, vynikající člověk, kamarád a muzikant.

Ota Štantejský zemřel po krátké nemoci 22. září roku 2021 ve věku nedožitých 92 let. ■

Slávek Trávníček

Ota Štantejský s Jaroslavem Hnilíčkem

Mým cílem je, aby si děti a mladí našli cestu k umění

Je koordinátorkou Klubu konkretistů KK3, což je spolek výtvarníků pracujících s jazykem geometrie, a pořadatelkou mnoha akcí zaměřených na vizuální umění. Jana Vincencová, která se soustřeďuje na organizační aktivity, v Hradci Králové úspěšně provozuje Galerii Škroupovka a také zajímavý výstavní prostor ART patro v budově Magistrátu. Tato čínorodá žena, jak sdělila v rozhovoru pro Salonky, vnímá vizuální umění intuitivně. „Nejbližší jsou mi dodnes jednoduché a čisté tvary,“ řekla.

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: KVĚTOSLAVA SLEZÁKOVÁ

Kde se dají vystopovat tvé začátky vztahu k umění?

Bylo to určitě v porevoluční době, kdy jsem se přestěhovala k tátovi Vladimíru Hettflejšovi do Prahy. On je srdcem divadelník, původem z Úpice. S ním žije oděvní návrhářka Helena Fejková, která si tam tehdy otevřela oděvní galerii. Nejdříve jsem směřovala k divadlu, zároveň jsem prošla taneční konzervatoří a prodávala u Heleny v galerii. Takže jsem k umění přirozeně přichícila.

Jsi trutnovská rodačka a absolvovala jsi tamní gymnázium. Jak vzpomínáš na tu dobu a na samotné město Trutnov?

Vzpomínám si, že jsme s tehdejšími řediteli gymnázia Josefem Strnadem, který nás učil dějepis a literaturu, vedli diskuze, zda bylo první výtvarné umění, nebo tanec. *(smích)* V Trutnově jsem se také věnovala společenskému tanci a poezii. S odstupem času si uvědomuji, že město nevypadalo moc hezky, ale byla jsem ve věku, kdy si člověk i přesto najde tu romantiku. Na tu dobu často vzpomínám.

Co tě zavanulo do Hradce Králové? Kdy to bylo?

Když jsem byla v Praze, objevily se zdravotní problémy a já jsem si řekla, že musím jít do menšího města. Přijela jsem do Hradce, kde jsem pracovala v knihkupectví, a úplně přirozeně jsem se hned seznámila s lidmi kolem Divadla Drak a Klicperova

divadla. Bylo to v devadesátých letech a už jsem ve městě zůstala.

S tímto městem mám s tebou spojené výtvarné umění, což je další disciplína, které se především organizačně aktivně věnuješ. Proč?

V Hradci Králové jsem se seznámila s Martinem Špičkou a Štěpánem Málkem a založili jsme neziskovou organizaci CON.FRONT.ART. Začali jsme dělat rozmanité výtvarné aktivity, pořádat malé výstavy a sympozia. A samozřejmě při založení Východočeské sekce Klubu konkrétníků mě toto směřování nejen pohltilo, ale i zaměstnalo. Protože jsem organizační typ, věnovala jsem se psaní grantů a zařizovala další s tím související věci.

Přestože nejsi výtvarník, jak vizuální umění vnímáš?

Intuitivně. Podíl na tom má už zmíněná oděvní návrhářka Helena Fejková, která tvořila oděvy ze lnu i hedvábí v jednoduchých a čistých tvarech. A v galerii prodávala šperky, grafiky a keramiku. Čistý tvar a přírodní materiály jsou mi blízké dodnes.

Stála jsi u zrodu už legendárního hradeckého Klubu konkrétníků KK3. Co je jeho smyslem, z čeho vychází a koho sdružuje?

Původní Klub konkrétníků vznikl v roce 1967 v Praze. U jeho zrodu byli nejen teoretik Arsen Pohribný, výtvarníci Tomáš Rajlich, Radoslav Kratina, ale i hradecký sochař, malíř a grafik Jiří Hilmar. Tehdy se rozhodli vymezit proti tomu, co bylo pro české výtvarníky nejběžnější, a to určitá poetika, příroda nebo figurální tvorba. Pro Československo to byl trochu nový výtvarný směr soustředěný na geometrickou tvorbu, která pro diváka neznamena nic jiného než to, co vidí, a není nutné za těmito díly nic jiného hledat. Samotná Východočeská sekce Klubu konkrétníků KK3 byla v roce 2007 založena teoretičkou Martinou Vítkovou, mnou a sochařem Štěpánem Málkem a pokračuje dodnes.

Zpět ale k tvým čteným aktivitám. Pořádala jsi výstavy v Galerii AMB ve Sboru kněze Ambrože, výtvarná sympozia ARTIENALE, festivaly Nábřeží umělců, výstavy Konkrétní podzim, jsi koordinátorkou Klubu konkrétníků KK3, provozovatelkou Galerie Škroupovka a ART patra na Magistrátu. Co všechno v této souvislosti leží na tvých bedrech?

Veškerá organizační činnost, psaní srozumitelných projektů, tvoření propagačních materiálů k jednotlivým výstavám, komunikace s umělci,

grafikem, teoretiky, veřejností a institucemi, dále mít povědomí o různých grantech, sehnat peníze na činnost a provoz, mít také přehled o dění v současném umění, což není úplně jednoduché. Je toho skutečně hodně.

Zastavme se na chvíli u hradecké Galerie Škroupovka. Kdy a za jakým účelem vznikla?

Když jsme odešli z Galerie AMB ve Sboru kněze Ambrože, hledali jsem nějaký prostor k výstavám. Na Odboru majetku hradeckého magistrátu mi nabídli městský prostor s velkými okny v přízemí budovy ve Škroupově ulici. Právě tam vznikla naše Galerie Škroupovka, která je v provozu už třetím rokem.

Podle jakého klíče se vybírají vystavující umělci?

V galerii pořádáme různé, žánrově pestré výstavy, nejen ty zaměřené na konkrétní umění, abychom diváky „neumlátili“ geometrií. Samozřejmě členové Klubu konkrétníků KK3 by uvítali, kdybychom pořádali více konkrétnistické výstavy, to ale nejde. Nehrajeme si na to, že suplujeme městskou galerii, ale tu Hradec Králové nemá a ve městě chybí. Proto se do Škroupovky snažíme dostat současně nejen české umění ve všech jeho podobách, o kterém jsme já i kurátorka Martina Vítková, s níž spolupracuji nejvíce, přesvědčeny, že je kvalitní, diváci by jej mohli ocenit a zároveň by mohlo posunout jejich vnímání.

Otevřít v dnešní době galerii asi není moc jednoduché. Jak se jí vede, jaký zájem je o výstavy a kam bude směřovat?

Určitě bychom uvítali, kdyby nám město i kraj pomohly s větší propagací. Já sice zažádám o grant, ten ale stačí pouze na základní provoz galerie.

Jinak si myslím, že se nám daří dobře, o výstavu je zájem, s kvalitou výstav a zpětnou vazbou od lidí jsem spokojená. Důležité je také to, že vedeme rozhovory s lidmi, kteří přijdou z ulice. Navíc spolupracujeme se školkami i školami. Mým cílem je, aby děti a mladí lidé neměli problém chodit do galerie a našli si tam cestu. Právě v mladší generaci je silný potenciál a zajít na výstavu se může pro ni stát součástí běžného života.

Dalším tvým počinem bylo v roce 2023 založení galerie ART patro v budově Magistrátu, což byla určitě nevšední záležitost. Co stálo u zrodu? A co tam mohou návštěvníci spatřit?

Tehdy mě k tomuto kroku vyzvali zástupci magistrátu, konkrétně vedoucí odboru kultury Aleš Mokren a architekt Jan Falta. Navíc budova byla vytvořena podle návrhu proslulého architekta Josefa Gočára a má charakter, k němuž se konkrétní, ale i další tomu blízké formy výtvarného umění hodí. Snažil se, aby vystavená díla v tomto prostoru vypadala dobře a korespondovala s ním. Vystavují tam současní umělci z Klubu konkréťtů KK3 nebo další tvůrci nejen geometrické abstrakce.

Je jedním z cílů této galerie, aby o umění zavádili i lidé, kteří k němu nemají vztah?

Ano, určitě. Je to jakýsi vstup do veřejného prostoru, který však není v ulicích města, ale v interiéru budovy magistrátu. Umění na ART patří je nepřehlédnutelné, návštěvník se může zastavit, prohlédnout si ho, i když má třeba problém s jeho pochopením. Zároveň to může hodně lidí oslovit, což je také naším cílem. Je tady přiložený kurátorský text, který by měl vystavená díla návštěvníkům více přiblížit.

Je Hradec Králové dobrým místem pro vizuální umění, nebo v tomto ohledu vidíš nějaké rezervy?

Kromě programu Galerie moderního umění, která je zároveň sbírkotvornou institucí, jsou v Hradci

určitě další místa určená k výstavám. Umělci vystavují například v kavárnách, klubech a jiných prostorách. Jde ale o to, že pokud má výstava kurátora, který díla pečlivě vybere, s umělci se seje, napíše kurátorský text, jež pochopí veřejnost, je to o úroveň výše než třeba výstava v kavárně. Proto si myslím, jak už jsem řekla, že by v Hradci v této souvislosti měla vzniknout reprezentativní městská galerie, která by zaručovala opravdu kvalitní výstavy vedené erudovaným kurátorem, doplněné přínosným doprovodným programem.

Vraťme se ještě do tvého rodiště. Sleduješ, co se v současné době děje na trutnovské výtvarné scéně?

Pravidelně jezdím do Centra současného umění EPO1. Je tady k vidění kvalitní vizuální umění, které si své diváky určitě najde. Navštěvuji také Galerii města Trutnova a občas zajdu i do Uffa. Je zřejmé, že Trutnov výtvarným, a to nejen, uměním žije.

Velkorysý výstavní prostor EPO1 vznikl přestavbou bývalé elektrárny. Co na tento v regionu i celé republice mimořádný počín říkáš?

Je skvělé, že někdo, kdo disponuje dostatkem finančních prostředků, je investuje tímto způsobem. To je určitě velmi záslužné. A to, že tam jsou lidé, kteří dokáží oslovit významné umělce a vytvořit dobré výstavy, považuji za přínosné a důležité.

Jaké plány má Jana Vincencová?

V letošním roce si připomeneme sté výročí narození významného konceptuálního umělce Dalibora Chatrného, který byl členem Klubu konkréťtů, a myslím si, že svým uměním ovlivnil spoustu lidí. Jako poctu této výtvarné ikoně jsme na každý měsíc připravili výstavu vždy dvou autorů, kteří budou jakýmkoli způsobem reagovat na Chatrného tvorbu, vyberou si něco, co je pro ně důležité, a sami to ve své tvorbě rozvíjejí. Mezi vystavujícími v Galerii Škroupovka už v březnu budou například grafická, autorka objektů a kreseb Vladana Hajnová, která u něj studovala, nebo konceptuální malíř Jaroslav Jebavý, jenž se celý život ve své tvorbě zabýval kruhy, stejně jako Dalibor Chatrný. Kromě toho jsme ke spolupráci oslovili další galerie v republice, třeba v Lounech, GASK v Kutné Hoře, SmetanaQ v Praze či GAMPa v Automatických mlýnech v Pardubicích, kde bude také rozsáhlá výstava, jejímž nosným tématem je text a textil, a mimo to se tam odehraje studentské sympozium. Bude to skutečně velká událost. ■

DIVADLO V KINĚ

BI©ENTRAL

5. ÚNORA 20.00

MACBETH

10. ÚNORA 20.00

VÁŇA

25. ÚNORA 19.00

JAK JE
DŮLEŽITÉ
MÍT FILIPA

31. BŘEZNA 19.00

DR. DIVNOLÁSKA

National
Theatre
Live

~
Dorážte si užít den v Parku na Větví autem, na kole či pěšky.
~

MASOPUST

SOBOTA 8. BŘEZNA

**ZABIJAČKOVÉ HODY, ŽIVÁ HUDBA,
PIVO, KARNEVAL**

~
 info@parknavetvi.cz

 602 385 881

www.parknavetvi.cz